

NIEUWE AVONTUREN

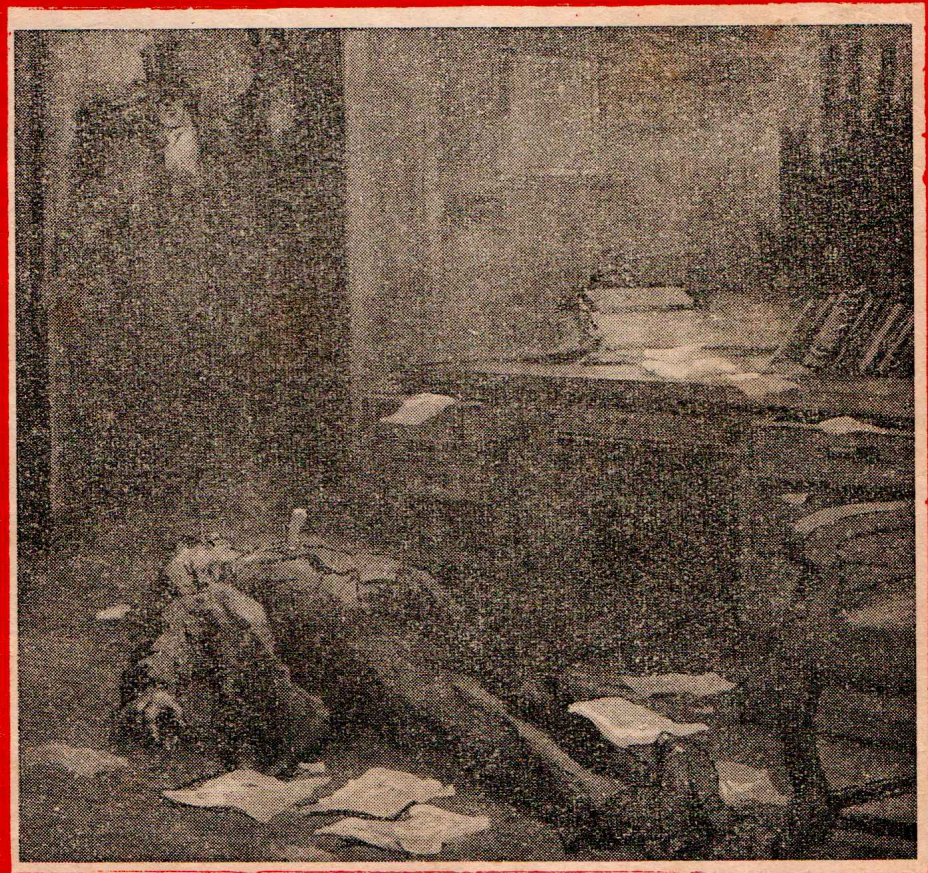
Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een dramatische ontknoping

N° 2445

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Sifter

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een dramatische ontknoping

HOOFDSTUK I

DE VOORGENOMEN KRAAK

Het was omstreeks een uur in de nacht toen een kleine deur, de enige in een lange tuinmuur, die een der zijden vormde van een zijstraat van de Cromwellstreet, langzaam open ging.

Dit deurtje gaf toegang tot het grote park, dat zich uitstreckte achter een fraaie villa aan de zoëven genoemde straat gelegen, en die toebehoorde aan Lord William Aberdeen, de bekende Londense filantroop.

Er verscheen een hoofd, dat behoedzaam links en rechts de straat afkeek en zich daarop weer terugtrok.

Het volgende ogenblik kwamen er twee personen te voorschijn en werd de kleine tuindeur weer gesloten.

~~Dit geschiedde zonder het minste ge-~~

rucht te maken.

De twee mannen droegen blijkbaar avondkleding, want zij hadden beiden een hoge hoed op een zogenaamde chapeau claque, en droegen lakschoenen.

Zij waren gewikkeld in lange zwarte regenmantels, waarvan de kragen opgeslagen waren.

Deze twee mannen waren John Raffles en Charles Brand, zijn trouwe metgezel.

Wat was de reden, dat zij beiden uit deze kleine tuindeur te voorschijn kwamen?

Had de Grote Onbekende wellicht in het huis van Lord Aberdeen een zijner avontuurlijke strooptochten ondernomen?

Deze vraag zou alleen een leek kunnen stellen, want Charles Brand wist wel beter; de bekende filantroop en de gentlemaninbreker waren een en dezelfde persoon.

Maar geen enkele beambte van Scotland Yard zou ook maar een seconde de bespottelijke gedachte hebben durven koesteren, dat dit mogelijk zou zijn.

Jaren lang was er jacht op John Raffles gemaakt, enkele malen had de politie hem inderdaad in handen weten te krijgen al was het dan maar voor korte tijd, maar nooit zou een hunner vermoed hebben, dat hij, door de Grote Onbekende te arresteren, tevens Lord William Aberdeen zou hebben gevangen genomen.

Het tweetal liep snel, maar zonder overhaasting, de zijstraat geheel ten einde totdat zij de Cromwellstreet bereikten, welke op dit late uur zo goed als geheel verlaten was.

— Een prachtige avond, zei Charles Brand, terwijl hij een sigaret opstak.

— Ja, het is verrukkelijk weer, beaamde Raffles.

— In zeker opzicht is die heldere hemel wel een weinig gevaarlijk, meende Brand.

Raffles haalde de schouders op, en zei:

— Wij naderen het huis aan de tuinzijde en daar staan zware kastanjebomen in een zeer stille, nauwe straat, waarin zich thans zeker niemand meer bevindt, behalve misschien een politieagent of twee, die daar patrouilleren.

— Maar juist op die agenten heb ik het het minst begrepen, zei Brand lachend.

— Kom kom, zij zullen het ons niet lastiger maken dan zij het gedaan hebben bij vroegere dergelijke ondernemingen zei Raffles.

Zacht pratend liepen de beide vrienden verder door de verlaten straten.

Alleen op Piccadilly Circus, in de buurt waarvan zich vrij veel schouwburgen en theaters bevinden, was nog enige drukte te bespeuren.

Zij volgden nu enige kleine straten tot zij bleven staan voor een vrij groot huis in de Miltonstreet. Zij schenen het

doel van hun tocht te bereiken.

Op een koperen plaat naast de deur stonden de woorden te lezen: « Oliver Forbes », makelaar in onroerende goederen.

— Hier is het, fluisterde Raffles.

— Ken je de inrichting van het huis?

— Ik ben er een paar maal geweest, zogenaamd om te onderhandelen over de verkoop van een huis, dat alleen in mijn verbeelding bestond.

— Zijn er veel bedienden?

— Vier.

— Familieleden?

— Een dochter; de man is weduwnaar. Maar laat ons hier nu niet blijven staan, maar verder gaan.

De beide vrienden sloegen een zijstraat in, niet veel meer dan een steeg en bereikten aldus de achterzijde van het huis.

Alle tuinen van de rij huizen, waartoe dat van Mr. Oliver Forbes behoorde, waren van de weg gescheiden door een tamelijk lage muur, die echter bijna overal met glasscherven of scherpe ijzeren punten bezet was.

Ook de muur van de tuin, behorende tot het huis waar Raffles zijn slag dacht te slaan was aldus beschermd.

Dat was echter voor iemand als de Grote Onbekende al een zeer gering bezwaar.

De beide mannen haalden ieder onder hun mantel een stalen voorwerp te voorschijn, dat er uitzag als een kleine ladder met slechts twee sporten.

In een oogwenk waren deze ladders echter uit elkaar geschoven en even als een hengelroede met de uiteinden in elkaar geschoven, zodat de ladder die aldus verkregen was bijna twee meter lengte had.

Het was nogal erg donker op deze plek, want de kruinen van de zware kastanjebomen, die langs de rand van het trottoir stonden, onderschepten het licht van de maan, die hoog aan de hemel stond.

Geen geluid liet zich horen.

Raffles zette de smalle stalen ladder tegen de muur en zat in een oogwenk boven nadat hij een stuk dik vilt over de glasscherven had gelegd.

Charles Brand volgde hem.

Raffles liet zich aan de andere kant van de muur vallen, Brand trok de ladder naar zich toe en liet deze aan de andere kant weer neer, waarop hij op zijn beurt in de aarde van een bloembed sprong.

Dit alles was zo wonderlijk vlug in zijn werk gegaan, dat er nauwelijks enige seconden waren verlopen van het ogenblik af, waarop de beide vrienden voor de muur waren gearriveerd en dat waarop zij hun schreden naar de achterkant van het huis richtten.

Een naburige kerkklok sloeg twee uur toen de beide vrienden de kleine achterdeur van het huis bereikten.

Raffles onderzocht de deur gedurende enkele ogenblikken en bromde:

— Ik kan niet zien of de deur electrisch contact heeft. Voor de veiligheid zullen wij er maar een paneel uitzagen. Geef de gereedschappen eens aan, amici.

Wederom sloeg Brand zijn mantel op en nu kwam er een grote tas te voorschijn, die enige merkwaardige gereedschappen bevatte.

Een daarvan was een boor, door Raffles uitgevonden en die hij ook zelf had vervaardigd.

Dit werktuig bestond uit het blad van een gewone cirkelzaag met zeer fijne tanden, dat door middel van twee kamraderen en een rijwielketting met grote snelheid kon worden rondgedraaid.

— Help eens mede, Charles verzocht Raffles. Hij zette de kolf van de boor tegen zijn rechterschouder, drukte het ronde zaagblad tegen de onderzijde van het paneel in de bovenste helft van de deur, greep de beide krukken van het kettingwiel en begon te draaien, terwijl Brand met de ene hand de boor bestuurde en met de andere hand het zaagblad geregeld met olie bespoot, om het geluid zo veel mogelijk te dempen.

Met een zacht gonzend geluid en met verbazende snelheid sneed de zaag door het dunne hout even vlug en gemakkelijk als een schaar door een blad papier.

Binnen een halve minuut kon Brand het geheel uitgesneden paneel uit de deur lichten.

— Zouden wij de boor nog nodig hebben? vroeg hij fluisterend.

— Neen, van alle deuren bezit ik sleutels.

Hij boog zich door het gemaakte gat voorover en fluisterde:

— Het is goed dat zij die deur niet geopend hebben, er loopt daar een electrische draad, die zo goed als zeker met een alarmtoestel verbonden is.

In bijna volkomen duisternis klommen de beide vrienden achter elkaar door het gat in de deur, naar binnen.

— Zouden wij niet licht maken? vroeg Brand fluisterend. Wij kunnen hier geen hand voor ogen zien.

— Ik wel. Geef mij maar een hand. Wij kunnen nu nog geen licht maken want het zou door het gat in de deur naar buiten schijnen en ons verraden.

Raffles nam Brand bij de hand en voerde hem door een nauwe met tegels bevloerde gang naar een houten wenteltrap.

Zonder enig gerucht te maken, gingen de beide mannen deze trap op, en bleven volgens hun gewoonte op het portaal geruime tijd stil staan teneinde zich er van te vergewissen dat men hen niet had gehoord.

Alles in het grote huis leek echter uitgestorven te zijn.

Brand bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van zijn vriend en zei zo zacht, dat het nauwelijks verstaanbaar was:

— Waar moeten wij wezen?

— Op de tweede verdieping, antwoordde Raffles even zacht. Wij moeten nog een trap op.

De tweede trap was met een looper belegd, die het geluid van de voetstappen volkomen dempte.

Zo bereikten zij de tweede verdieping.

Raffles wilde zijn electrische zaklantaarn doen ontgloeien, maar plotseling voelde hij zich door Brand bij de arm gegrepen.

— Wat is er? vroeg hij zacht.

— Hoor je niets? fluisterde Brand. Onbeweeglijk stonden de beide mannen stil.

Zij konden elkander in de duisternis in het geheel niet zien, maar hoorden

elkanders ademhaling.

Boven in het huis klonken haastige voetstappen... ergens werd er een deur gesloten... en toen werd alles weer dood stil.

HOOFDSTUK II

EEN VRESELIJKE VONDST

Wel vijf minuten achtereen stonden de beide vrienden als standbeelden, en schenen zelfs hun adem in te houden.

Toen echter alles steeds even stil bleef, fluisterde Raffles:

— Het is niets: een der bedienden zal even zijn kamer verlaten hebben. Zij slapen boven.

— Ik voel mij alles behalve gerust, fluisterde Brand. Die stappen bewijzen, dat er iemand hier in huis nog niet slaapt.

— Ben je bang, vroeg Raffles.

— Nou... bang... nee... vrees is het niet...

— Dat zou ook al te dwaas zijn, zei Raffles. Onze aftocht is immers gedekt. Er is geen hond, die ons kan verraden en het paneel is uit de deur gezaagd terwijl de ladder klaar ligt. Kom, laat ons aan het werk gaan.

Zonder te aarzelen maakte Raffles met zijn zaklantaarn licht.

Brand knipperde even met de ogen en keek toen om zich heen.

Achter hen was de trap, welke zij zoëven waren opgekomen.

Links, rechts, en vlak voor hen uit liepen brede gangen, waarop enige deuren uitkwamen.

Raffles echter scheen hier de weg goed te kennen, ofschoon hij hier niet meer dan twee malen was geweest.

Hij sloeg de gang links in en bleef staan voor de tweede deur aan de rechterkant.

— Wat is dit voor een kamer? vroeg Brand, die hem gevolgd was, fluisterend.

— Zijn werkkamer.

— En de eerste deur daar naast?

— Die behoort tot een kleine spreekkamer. Daar heb ik moeten wachten

tot het Mr. Forbes behaagde mij te woord te staan.

— Maar hoe krijgt die spreekkamer dan licht? Aan deze kant is een deur, de achterzijde wordt gevormd door de gang die rechthoekig op deze staat, de voorzijde waarschijnlijk door de wand, die het vertrek van de werkkamer scheidt...

— Zeer juist, Charles, maar de meeste vertrekken hebben vier zijden en de vierde zijde van de spreekkamer heeft een groot raam dat op een ruime binnenplaats uitziet. Ben je tevreden? Laat ons verder gaan.

Raffles greep de kruk van de deur, en tot zijn niet geringe verbazing kon hij de deur gemakkelijk openen.

Hij bleef even staan en keek Brand aan met een onuitgesproken vraag in zijn ogen.

— Wat is er? vroeg Brand een weinig ongerust. Iets niet in orde.

— Integendeel; het gaat maar al te goed naar mijn zin. Deze deur behoort gesloten te zijn. Kijk eens of die van de spreekkamer soms ook open is?

Brand drukte de kruk van de deur neer waarna hij de deur voorzichtig openduwde.

Bijna onmiddellijk deed hij een stap achterwaarts en deed de deur haastig weer dicht.

Raffles, die was blijven staan, waar hij stond, met de deurkruk nog in de hand, vroeg verwonderd:

— Wat is er?

— Wat er is? Er brandt licht in dat vertrek.

Een ogenblik bleef Raffles zwijgend staan, alvorens een besluit te nemen.

Hij duwde de deur van de werkkamer

mer langzaam en voorzichtig verder open.

Toen klonk zijn stem fluisterend:

— Ook hier brandt licht.

— Dan is er onraad, zei Brand ongerust.

— Mogelijk, bevestigde Raffles kortaf. Vooruit, onze maskers voor.

De beide vrienden deden hun zwarte maskers voor het gelaat, namen hun elektrische lantaarn in de linkerhand en hun revolver in de rechter.

Raffles duwde de deur nu helemaal open en de beide vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in een groot, keurig gemeubeld vertrek, dat vijf ramen bleek te hebben.

Drie aan de zijde van de straat en twee aan de kant van de binnenplaats.

Voor alle ramen waren de zware velours gordijnen dichtgetrokken.

Van het plafond hing een elektrische kroon af, waarvan alle lampen brandden.

Eveneens brandde een elektrische bureaulamp op een bureau-ministre, waarvan de meeste laden opengetrokken waren, terwijl een aantal papieren over het fraaie Smyrnatapijt verspreid lagen.

In een hoek van het grote vertrek stond de kleine brandkast, waarvan de deur open was.

Ook daarvoor lagen op de vloer een grote hoeveelheid papieren en enige geldstukken verspreid.

Maar dat alles was het niet, wat het eerst de aandacht van de twee indringers had getrokken...

Dat was het bewegingloze lichaam van een man, die met wijd uitgespreide armen op de rug lag, en met dode ogen in het licht van de elektrische kroon staarde.

In de borst stak een ponjaard, waarvan alleen het gevest van vergeeld ivoor nog zichtbaar was.

Op het witte overhemd was een grote donkerrode vlek zichtbaar.

De eerste impuls van de beide vrienden was geweest naar het bewegingloze lichaam toe te snellen en te onderzoeken of er nog leven in school, maar

een enkele blik was voldoende om Raffles te doen zien dat hier geen hulp meer kon baten.

Een ogenblik keken de beide vrienden in het dode witte gelaat.

Toen vroeg Brand fluisterend:

— Is die man Oliver Forbes?

Raffles knikte bevestigend en wierp een blik om zich heen.

Toen trad hij op een fraai wapenrek toe dat aan de wand hing.

Hij wees er op en zei op zachte toon:

— Hier ontbreekt een dolk. De moord is dus waarschijnlijk gepleegd door iemand hier in huis.

— Een der bedienden misschien?

— Best mogelijk.

Toen Raffles in de brandkast keek, vertoonde zijn gelaat een grote verbazing.

— Al het geld is nog in de kast, zei hij.

Brand kon een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken.

— Dan is het dus geen roofmoord, zei hij toen op zachte toon.

— Dat zou men ten minste wel zeggen, zei Raffles en zette zijn onderzoek voort.

Hij stond nu voor de brede tussendeur die toegang gaf tot de spreekkamer.

Geen wanorde, maar op de vloer lag een dagblad.

Raffles nam het op.

Het was de « Californian Ledger ».

Zonder het blad open te slaan, liet Raffles het in zijn zak glijden, met een half automatische beweging.

Toen keerde hij naar de kamer terug, waar de dode lag.

Plotseling schrikten de beide vrienden op.

Ergens in het grote huis werd een deur geopend en zacht weer gesloten.

Er klonken snelle, bijna onhoorbare voetstappen die snel wegstierven.

Raffles en Brand waren op hun hoede.

Het bleef nog enkele ogenblikken stil, maar toen hoorden de beide mannen, hoe de voetstappen op de tegels van de hal weerklonken. De voordeur werd geopend, viel zacht weer in het slot

en toen werd alles doodstil.

De beide vrienden keken elkander vragend aan.

— Wat gebeurt er toch in dit huis? vroeg Brand zacht.

Raffles haalde de schouders op.

— Niet veel goeds, dat is zeker, antwoordde hij. Ik geloof dat wij verstandig zullen doen onze biezen te pakken.

— En deze man hier?

— Laten liggen, amice, hij is niet meer te redden, Charles. Hij is reeds sedert een paar uur dood. Het lichaam is reeds koud.

— Maar zouden wij de politie niet waarschuwen?

— Ik zie niet in waarom wij ons hoofd in een wespennest zouden steken, antwoordde Raffles.

— Geloof je ook niet, dat wij zo even de moordenaar hebben laten ontvluchten.

— Best mogelijk, maar ik geloof dat wij hem toch niet zouden hebben ingehaald al hadden wij hem gevolgd, toen wij de straatdeur hoorden dichtgaan.

Onder het spreken had Raffles zijn ogen snel door de kamer laten gaan.

Hij trad nu vlug naar een kleine tafel en bukte zich.

— Wat vind je daar? vroeg Brand.

— Wel heel wat sigarettenpeukjes. Het schijnt dat hier deze avond veel gerookt is. Toen wij kwamen hing hier trouwens de onaangename lucht van koudgeworden tabaksrook.

— Rookte Forbes sigaretten?

— Voor zo ver ik weet, niet. Ik wist niet beter of hij rookte uitsluitend sigaren, en dan nog maar zeer weinig, de dokter had hem het roken verboden, maar af en toe bezweek hij voor de verleiding.

Weer bukte Raffles zich.

Nu hield hij een kleine revolver in de hand, die hij naast het lichaam had opgeraapt.

Hij bekeek het wapen en mompelde:

— Er kleeft een weinig bloed aan de loop.

— Wat is het voor een wapen?

— Een Amerikaanse revolver, zoals de cowboys ze wel dragen en blijkbaar veel gebruikt.

Hij draaide het wapen even besluiteloos heen en weer en legde het toen op dezelfde plek, waar hij het gevonden had.

— Dat moet de politie maar uitzoeken bromde hij. Kom, Charles laat ons gaan. Het is tot mijn spijt een verloren nacht. Wij kunnen van deze dode man natuurlijk niets meenemen.

— Wat vreselijk als zijn dochter morgen de misdaad zal ontdekken, fluisterde Brand.

— Ja, het zal een ontzettend ogenblik zijn voor het arme meisje zei Raffles op ernstige toon. Voor zover ik weet heeft zij geen andere familieleden. Maar kom, wij verpraten onze tijd.

De beide mannen verlieten het vertrek weer, zoals zij het betreden hadden.

Zij deden de deuren behoedzaam achter zich dicht en gingen de trappen af.

Zij bereikten de tuin door het gat in de deur, zetten hun inschuifladder tegen de muur, klommen er vlug over heen, na zich te hebben overtuigd dat alles veilig was en waren enige ogenblikken later in veiligheid, zonder een penny te hebben buit gemaakt, maar met de herinnering aan de geheimzinnige en gruwelijke vondst welke zij zo even gedaan hadden.

HOOFDSTUK III

HET RAPPORT IN DE KRANT

Het was bijna tien uur toen Raffles en Brand de volgende ochtend aan de ontbijttafel in de eetkamer van hun huis in de Cromwellstreet zaten.

Beiden hadden een ochtendblad ter hand genomen, want hun gedachten waren nog vol van hetgeen zij de vorige nacht beleefd hadden.

— De « Daily Mail » heeft nog niets van de zaak, zei Brand op teleurgestelde toon.

— De « Times » ook niet, bevestigde Raffles enigszins verwonderd. De misdaad schijnt dus nog niet ontdekt te zijn, of te laat voor publicatie.

In gedachten verzonken keek de Grote Onbekende voor zich uit.

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik van het hele geval niet veel begrijp, zei hij. Er zijn verschillende dingen die mij zeer raadselachtig voorkomen.

— Welke onder andere?

— Ten eerste de revolver; ik bedoel dat die revolver met scherp geladen was en dat geen der patronen was gebruikt. Ik zou er uit afleiden dat de man overrompeld was, als wij het wapen in een zijner zakken hadden gevonden. Maar nu het naast hem lag, moet hij het hebben willen gebruiken. Dat is mijns inziens het zonderlinge. Als een man met een dolk of mes in de hand op mij toekomt, in mijn eigen huis, dan aarzel ik niet maar dan schiet ik de man neer.

Brand knikte nadenkend.

— Ja, dat zou iedereen doen wiens leven bedreigd wordt, zei hij.

Hij zweeg even en vervolgde:

— Wat was die Mr. Forbes eigenlijk voor een man? Had hij veel vijanden?

— Minstens één, en een doodsvijand, merkte Raffles op. Want de man kwam niet om te stelen, maar alleen om te moorden.

— En nu komen wij aan het tweede verwonderlijke punt, want de brandkast stond open.

— De brandkast en de laden van de tafel waren geopend. En dat niet met een breekijzer of een looper, maar blijkbaar met de sleutels die er op pasten.

— Ja, dat is zeker vreemd, bevestigde Brand. Weet je nog niet wat meer van de vermoorde man?

— Ik heb hem persoonlijk niet zo erg goed gekend, antwoordde Raffles, maar naar wat ik van hem heb horen vertellen was hij een ruw, kort aangebonden man, die niet al te kieskeurig was in zijn middelen om geld te verdienen. Hij hield er een kleine renstal op

na, hij had twee zeiljachten, en een paar auto's. Kortom, hij leidde een zeer weelderig leven, maar dat hij bepaald doodsvijanden had, heb ik nooit geweten.

— We zouden hier dus waarschijnlijk met een wraakneming te doen hebben?

— Waarschijnlijk.

— Weet je wat ik daar bedenkt?

— Dat is...

— De politie zal er geen bliksem van begrijpen, want men zal het uitgezaagde deurpaneel vinden, en dus stellig geloven dat Forbes door inbrekers is overvallen.

— Gelijk heb je, amice, zei Raffles glimlachend. De heren van Scotland Yard zullen met de handen in het haar zitten, want zij zullen zich tevergeefs afvragen waarom de inbreker of de inbrekers hun taak niet voleindigd hadden.

— Misschien veronderstellen zij dat de moordenaar door een of ander gerucht verrast, aan de haal is gegaan.

— Dat gerucht zou dan toch maar alleen door Forbes' dochter Miss Agnes of door een van de bedienden gemaakt kunnen zijn. Als de politie die mensen ondervraagt en het tegendeel hoort, zal zij niet weten hoe zij het heeft.

— Wij hebben tot dusverre aangenomen, nietwaar Edward, dat de persoon, wiens voetstappen wij gehoord hebben en die door de voordeur verdween, niemand anders kan geweest zijn dan de moordenaar.

— Wie kan het anders geweest zijn?

— Wil je me dan eens verklaren hoe 't komt dat de moordenaar nog een paar uren na het plegen van zijn daad in het huis van zijn slachtoffer blijft?

— Dat is zeker eigenaardig genoeg gaf Raffles toe, en wij hebben hier het derde raadselachtige punt.

— Zou je denken, dat hij tot de huisgenoten behoort? vroeg Brand.

— Dat spreekt, dunkt mij, vanzelf, antwoordde Raffles. Het kan niet anders of een van de mannelijke bedienden moet de moord bedreven hebben.

— Die zou dus in de avond in het vertrek van zijn meester zijn gekomen,

en daar een stuk of wat sigaretten hebben zitten roken.

— Laten wij logisch trachten te redeneren, zei Raffles. Dat een bewoner van het huis de schuldige is, moet wel vast staan want waarom zou hij anders gebruik hebben gemaakt van het wapen in het wapenrek om Forbes te vermoorden? Maar vergeet niet, dat de mogelijkheid bestaat, dat er in de vooravond een bezoeker bij Forbes kan geweest zijn, die met de misdaad niets uitstaande heeft, en die sigaretten heeft zitten roken.

— Je hebt gelijk, Edward, maar met veronderstellingen komen wij niets verder. De middagedities zullen ons waarschijnlijk wel de oplossing van het raadsel brengen. Als er een bezoeker is geweest, dan moet een van de bedienden hem hebben aangediend. Natuurlijk zijn die mensen dadelijk door de politie ondervraagd. Ook Miss Forbes zal die geheimzinnige bezoeker dan wel gezien hebben.

Raffles dacht even na en sloeg zich toen met de vlakke hand tegen het voorhoofd.

— Daar denk ik ineens aan iets, dat ik glad heb vergeten. Ik vergeet dat ik gister nacht in Forbes' huis een Amerikaanse krant heb gevonden, en daarin kan wel iets staan, dat veel kan ophelderen. Wees zo goed en haal dat blad even; het ligt in de bovenste lade, rechts van mijn schrijftafel. Hier is de sleutel.

Brand deed wat hem verzocht was, en kwam even later met het Amerikaanse blad terug.

Raffles spreidde de krant voor zich uit en Brand boog zich over hem heen.

Een lichte kreet van verbazing ontsnapte de jongeman.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wel, dit is de « Californian Ledger » van twintig jaar geleden. Het papier is danig vergeeld.

Raffles keek naar de datum.

— Ik vrees, amice, dat ik aan seniele aftakeling begin te lijden, bromde hij. Ik had dat dadelijk moeten zien.

— Waar wordt dat blad uitgegeven? vroeg Brand.

— Voor zo ver ik weet in St. Francisco.

Raffles keek naar de bovenzijde van het blad en zei:

— Ja, het is zoals ik zeg.

— Wat is het voor een blad?

— Ik geloof, dat het een Republikaans blad is, dat veel door de gegoede stand en in handelskringen wordt gelezen. Het is een van de oudste bladen van Amerika.

Raffles sloeg achtereenvolgens alle acht bladzijden om.

Toen keken de beide vrienden elkaander vragend aan.

— Wel, wat denk je er van? vroeg Brand glimlachend.

— Misschien wel hetzelfde wat jij er van denkt, amice.

— Ik geloof dat dit blad ons niet veel verder brengt, zei Brand.

— Dan lopen onze opvattingen toch uiteen, zei Raffles, want ik ben integendeel van oordeel dat dit blad wel degelijk een rol speelt in het drama van de Miltonstreet. Ik moet echter bekennen, dat het een hele toer zal zijn om in deze acht grote dicht ineen gedrukte pagina's iets te vinden dat mogelijk in verband staat met het raadselachtige voorval, waarvan wij voor een deel getuige zijn geweest.

— Wij zouden dus het hele blad van het begin tot het einde moeten doorlezen als wij iets te weten wilden komen?

— Van de eerste tot de laatste regel, met inbegrip van de advertenties. Maar stel je gerust, amice, wij zullen eerst eens afwachten wat de middagedities ons te vertellen hebben.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge.

— Wij zullen niet lang behoeven te wachten, zei hij. Over een kwartier komen de jongens met de bladen wel op straat.

— Dan ga ik vast op wacht staan, riep Brand uit. Ik wil je wel bekennen dat het geval mij buitengewoon veel belangstelling inboezemt.

— Mij insgelijks, Charles. Wie weet wat er achter zit.

Brand was de deur al uit, en om geen tijd te verliezen was Raffles reeds begonnen met de lectuur van het tame-

lijk vergeelde Amerikaanse blad.

Hij had echter nog geen halve kolom van het hoofdartikel gelezen, toen Brand weer binnen kwam.

— Heb je al iets gevonden? vroeg de jonge man.

— Neen, nog niets. Ik worstel me hier door een uiterst taai hoofdartikel, dat voor de zoveelste maal bewijst, dat de presidenten Harding en Coolidge heel wat minder zorgen aan hun hoofd hadden dan Truman en Eisenhower.

— Heb je daar een krant?

— Ja, ik heb hier de «Daily Express».

— Uitstekend, dat is juist het blad dat wij hebben moeten. De reportages van de «Daily Express», zijn zeer sterk in deze soort moordzaken. Laat ons gaan zitten en lees mij dan eens voor wat de heren over de zaak te vertellen hebben.

Na een sigaret opgestoken te hebben, vouwde Brand het blad open en had spoedig gevonden wat hij zocht.

Nu en dan ophoudend, om Raffles met grote verbaasde ogen aan te kijken, las hij hem het volgende bericht voor:

RAADSELACHTIGE MOORD IN DE MILTONSTREET DE MAKELAAR OLIVER FORBES GEDOOD

Geen spoor van de misdadigers

«In de afgelopen nacht is in de Miltonstreet een misdaad gepleegd, waarvan de bekende makelaar in onroerende goederen Oliver Forbes het slachtoffer is geworden.

» De misdaad werd onder raadselachtige omstandigheden gepleegd en de politie weet nog niet in welke richting zij het onderzoek naar de moordenaar zal moeten aanvangen.

» Het was omstreeks half negen in de ochtend van heden, toen John Barnes, een der bedienden van Mr. Forbes, aan de deur van de slaapkamer van zijn meester klopte, teneinde hem, zoals gewoonlijk, een kop thee en de post op zijn bed te brengen.

» Daar hij op zijn kloppen geen gehoor kreeg, zette hij het theeblad op de vloer en trachtte de deur van de slaap-

kamer te openen, ofschoon hij wist dat zijn meester die steeds van binnen afsloot.

» Hij bonsde steeds harder op de deur, en met een ongerust gevoel, dat steeds groter werd.

» Hij snelde naar 't bediendenvertrek en ging daar de butler, Henry West, verwittigen.

» Beiden snelden zij terug en riepen herhaaldelijk de naam van hun meester telkens luider en luider.

» Toen zij ook nu geen gehoor kregen, besloten zij de deur met geweld te openen, hetgeen na enige vergeefse pogingen eindelijk lukte.

» Toen zij in de slaapkamer stonden, zagen zij tot hun niet geringe verwondering, dat het vertrek ledig was en het bed onbeslagen.

» Toch was Barnes er zeker van, dat zijn meester de vorige avond om tien uur thuis was gekomen en sedert dat ogenblik het huis niet meer had verlaten.

» De beide bedienden besloten toen onmiddellijk de andere vertrekken te doorzoeken.

» Alle kamers, die zich gedeeltelijk op de tweede, voor een ander deel op de derde verdieping bevinden, waren ledig.

» Ten slotte begaven de bedienden zich naar de werkkamer van hun meester.

» De deur van dit vertrek was op slot, en de sleutel bevond zich blijkbaar aan de binnenzijde, maar de deur van de spreekkamer, die, zoals zij wisten, met de werkkamer in verbinding staat, was open.

» Toen zij binnen kwamen, bleven zij als aan de grond genageld staan.

» Voor hen, op de vloer, lag het lijk van Mr. Forbes. Een dolk met ivoren gevest stak in de borst van de dode. De brandkast, in de hoek van het vertrek, stond open en de inhoud was verdwenen. Ook de laden van de schrijftafel waren geopend en de inhoud lag over het tapijt verspreid. Naast het lijk lag een grote, blijkbaar Amerikaanse revolver, zoals zij veel door cowboys worden gebruikt. Het is niet zeker of de moordenaar dit wapen bij zich had,

dan wel of het aan de vermoorde toebehoorde. In ieder geval hebben zijn huisgenoten het nooit in zijn bezit gezien.

» Toen zij enigszins van de schrik waren bekomen gingen de bedienden onmiddellijk de dochter van de vermoorde, Miss Agnes Forbes waarschuwen. Miss Agnes was juist opgestaan en haar kamenier was bezig, haar te kappen, toen de bedienden het vreselijk bericht kwamen melden. Men kan zich voorstellen, welk een indruk deze noodlottige tijding op het meisje maakte, dat slechts enkele verre bloedverwanten heeft.

» Meer dood dan levend knielde zij naast het lijk van haar vader neer, en de bedienden vreesden een ogenblik, dat zij in onmacht zou vallen.

» Dadelijk werd een dokter gehaald, maar deze kon slechts de dood constateren. Natuurlijk was de politie eveneens opgebeld en het duurde niet lang, of inspecteur Sullivan, de meest bekwame detective van het C.I.D. vergezeld door een aantal agenten, verscheen ter plaatse. Het gehele huis werd zorgvuldig doorzocht en aldra ontdekte men, dat de achterdeur, die uitgang geeft op de tuin, vernield was, het bovenste paneel was er met buitengewone bekwaamheid uitgezaagd, zodat het duidelijk is, dat hier gevaarlijke en behendige inbrekers aan het werk zijn geweest. Wonderlijk evenwel is het feit, dat Mr. Forbes gedood werd met een dolk, die volgens de verklaring van zijn dochter en van alle bedienden deel uitmaakte van een wapenrek, dat in de

werkkamer van de vermoorde hing.

» Bij de lijkschouwing bleek, dat de moord omstreeks half twaalf in de nacht moet zijn gepleegd. De vlijmscherpe ponjaard had het hart getroffen en moet bijna onmiddellijk de dood veroorzaakt hebben. Bij de lijkschouwing bleek tevens, dat de dode op de onderarm, even onder de elleboog, getatoeëerd was met de twee hoofdletters A.M. die nog vrij duidelijk zichtbaar waren.

» De butler West zowel als de bediende Barnes verklaren, dat zij omstreeks half tien in de avond, een vreemde bezoeker hebben binnengelaten. Deze bezoeker was naar West verklaart, om elf uur vertrokken, zonder dat hij de gelegenheid had hem uit te laten.

» De politie zoekt thans ijverig naar deze geheimzinnige bezoeker die geen der bedienden ooit vroeger gezien had, maar men vraagt zich vergeefs af welk doel de moordenaar had, het paneel uit de tuindeur te zagen. Zij helt over naar de mening, dat de bezoeker medeplichtigen had, en dat dezen door de tuindeur zijn binnen gedrongen. Inspecteur Sullivan heeft verklaard, zelden voor zulk een merkwaardig geval te hebben gestaan.

» Wij zullen onze lezers natuurlijk op de hoogte houden van het verloop van deze kwestie, voor zover dit mogelijk is, zonder het werk van de politie te belemmeren.»

Charles Brand liet het blad zakken en keek Raffles verwezen aan.

— Als jij er wat van begrijpt, Edward, mag je me voor een ezel uitschelden, want ik snap er totaliter niets van.

HOOFDSTUK IV

DE OUDE KRANT

De twee vrienden keken elkander sprakeloos aan.

Raffles keek strak voor zich uit.

— Dit is zeker, zei hij langzaam, nadat wij het huis van de misdaad verlaten hebben is daar iemand naar binnen gegaan, die het geld uit de brand-

kast gestolen heeft, het licht uitgedraaid en de deur van de werkkamer heeft gesloten. De vraag is nu: Wie kan dat geweest zien?

Brand zat er over na te denken, tot hij eindelijk aarzelend zei:

— Kan het de man geweest zijn, die

EEN DRAMATISCHE ONTKNOPING

wij het huis hebben horen verlaten?

— Ik zeg niet dat het onmogelijk is, maar waarom verliet die dan het huis? Waarom nam hij dan het geld niet dadelijk mee?

— Ik weet het niet, zei Brand op wanhopige toon. Het duizelt mij. Ik kan er niet wijs uit worden.

Raffles nam het blad weer op.

— De bedienden waren blijkbaar allemaal thuis, toen de politie kwam, zei hij. Nu is het natuurlijk niet onmogelijk, dat, als de moord werkelijk door een der bedienden gepleegd is, de man niet op de vlucht durfde slaan, daar hij begreep dat dan zeker de verdenking op hem zou vallen.

— Ken je al de bedienden?

— Ik heb ze slechts een enkele keer gezien. De butler Henry West moet reeds vele jaren in dienst van Mr. Forbest zijn, naar ik hoor, en John Barnes is er ook al minstens vijf jaren.

— Dat zegt natuurlijk op zich zelf niets.

— Dat geef ik toe en ik zou dan ook blijven bij mijn mening, dat een der bedienden de misdaad gepleegd heeft, als de volgende zaken daar niet mee in tegenspraak waren: de gevonden sigarettenpeukjes, de bezoeker in de vooravond, het gebruik van de ponjaard uit het wapenrek, het zonderling vertrek van de moordenaar om twee uur in de nacht, en het feit, dat de dader een paar uur liet verstrijken om zich van de buit van zijn slachtoffer meester te maken. Ten slotte zou ik daar nog aan toe kunnen voegen, dat geen van de bedienden gevlucht is.

— Dat zijn zes punten, zei Brand en zij zijn een voor een even belangrijk. Toch heb ik een paar opmerkingen te maken.

— En die zijn?

— De buit is pas weggehaald enkele uren nadat Mr. Forbes vermoord werd. Accoord, maar kunnen wij door onze komst de moordenaar niet verjaagd hebben?

— Dat is dunkt mij, buitengesloten, amice. Ten eerste kan niemand ons gehoord hebben, en ten tweede zou geen enkele inbreker het wagen onder zulke

omstandigheden, namelijk als er andere inbrekers in het huis zijn, weer terug te gaan naar het vertrek, waar hij de misdaad pleegde.

— Goed, dat neem ik aan. Maar ik heb nog andere bezwaren.

Je zegt dat de moordenaar een paar uren na de daad het huis verlaten heeft. Hoe weet je echter dat die persoon Forbes doodde?

— Zeker weet ik het natuurlijk niet, Charles, maar, mij dunkt, dat alles daarop wijst. Wij zouden kunnen zeggen: Wie kan het anders geweest zijn als de moordenaar het niet was?

Brand, keek, in gedachten verzonken, voor zich uit, maar moest tenslotte toegeven.

— Ik erken dat ik je daar geen antwoord op kan geven, tenzij we aannemen dat de misdaad door twee personen is volbracht en dat een hunner, om de een of andere onbekende reden het huis verlaten heeft en later weer is teruggekeerd.

— Dat is een nieuwe lezing, amice, die niet geheel en al onaanneembaar is. In dat geval blijft nog slechts de vraag welke de redenen mogen geweest zijn, die een van die twee er toch gebracht heeft twee uren na de misdaad het huis te verlaten en wat nog veel merkwaardiger is, er weer in terug te keren. Die reden moet dunkt mij wel van zeer groot belang zijn geweest.

— Ongetwijfeld. Als men die reden kende, dan zou men misschien het hele raadsel hebben opgelost.

— Ik kan je niet zeggen hoeveel belang ik in deze geheimzinnige zaak stel, zei Raffles. Echt iets voor Sherlock Holmes.

— Ik ben benieuwd, of inspecteur Sullivan even schrandere zal blijken te zijn, gaf Brand met een glimlachje te kennen.

— Als onze vriend Sullivan dit mysterie binnen niet al te lange tijd heeft opgelost, dan is hij knapper dan waarvoor ik hem houd.

— Vertel mij eens wat jij zou doen, Edward, als het geval je ter oplossing werd voorgelegd, zei Brand.

— Als je dat weten wil, amice, dan

behoef je niets anders te doen dan mij nauwkeurig op de vingers te zien.

— Wat zeg je? Ben je van plan de zaak te onderzoeken.

— Precies. Ik ben in zekere zin nauw betrokken bij het geval en ik wil er het mijne van hebben.

— Als ik je kan helpen, Edward, dan hoeft het je slechts één woord te kosten.

— Als het nodig is, houd ik mij aanbevolen, antwoordde Raffles. Ik geloof echter dat we zullen moeten beginnen, hier in huis door eenvoudige redenering met andere woorden: door combinatie en deductie de zaken in een onderling verband te beschouwen, waarbij wij zelfs de geringste kleinigheden niet over het hoofd mogen zien.

Raffles zette zich in een gemakkelijke stoel, stak de brand in een sigaret, blies een rookwolk naar het plafond en zei:

— Daar hebben we, om te beginnen, de tatoeëring op de voorarm van de dode. Weet je nog wat de letters waren?

— « A.M. » antwoordde Brand zonder aarzelen.

— Dat heb je goed onthouden. Maar je zult met me eens zijn, dat alleen personen uit de mindere stand en vooral zeelieden, zich laten tatoeëren, meestal op de onderarm en soms ook wel op de borst.

Ook is het zeker, dat sommige regerende vorsten zich laten tatoeëren, meestal op de borst of rug, met een ingewikkeld patroon, opdat zij bij een ongeval dat hen onherkenbaar maakt, kunnen worden geïdentificeerd. Jaren geleden heeft deze gewoonte de herkenning mogelijk gemaakt van een onbekend persoon, die plotseling op straat in elkaar gezakt en overleden was. Die persoon bleek later de koning van Denemarken te zijn.

Maar wij dwalen af. Forbes was geen regerend vorst en behoorde ook niet tot de mindere stand. Waarom dan die tatoeëring en waarom juist die twee letters?

— Zij kunnen alles betekenen wat zij willen, maar zeker niet de naam van de vermoorde, antwoordde Brand.

— Waarom niet?

— Waarom niet? De man heet toch Oliver Forbes. Dus dan zou het O.F. moeten zijn.

— Dat valt nog te bezien, zei Raffles kalm. Hij kan nu Oliver Forbes geheven hebben, en een jaar of tien geleden bijvoorbeeld Allan Marvy of iets dergelijks.

— Dan zou hij dus zijn naam hebben veranderd?

— Is dat zo vreemd? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat zeg ik niet, maar daardoor wordt het geval nog veel ingewikkelder.

— Misschien, en misschien niet. Het kan best zijn, dat het er juist toe bijdraagt tot een oplossing te komen. In ieder geval is er niets op tegen als wij op deze weg doorredeneren.

Raffles was blijkbaar op zijn stokpaardje.

Hij vervolgde:

— Dat de letters op zijn arm iets anders betekenen dan zijn eigen naam, kunnen we wel uitgesloten beschouwen. Zij zouden desnoods van een of ander geheim genootschap kunnen zijn, maar dan gaan de letters steeds vergezeld door een of ander teken: een driehoek, een cirkel, een dolk, een slang, of iets dergelijks. Het dagbladbericht zegt dat de letters nog vrij duidelijk te zien waren. Dat geeft te denken. Als men een of andere tatoeëring met rust laat dan is deze na dertig jaren nog even duidelijk zichtbaar als op de eerste dag. Blijkbaar zijn er dus pogingen gedaan de letters uit te wissen. Volg je me?

— Ik volg je, Edward. Ik behoud mij echter voor naderhand met je van mening te verschillen.

— Mijnentwege. Als je het dan voorlopig maar met mij eens bent.

— Goed, dan zal ik doen alsof er geen andere mogelijkheid bestaat, hernam Brand lachend.

— Wij nemen dus aan dat Oliver Forbes jaren geleden anders heette, dat hij toen zo niet arm, dan toch onvermogen was en waarschijnlijk verkeerde met zeelieden en dat hij naderhand een of andere dringende reden had de

herinnering aan zijn vroegere naam uit te wissen.

Nu dat bezoek van gisteravond. Als ik mij niet vergis meldt de « Daily Express », dat geen van de bedienden die bezoeker ooit gezien had ofschoon zij lange jaren bij Mr. Forbes in dienst waren. Toch kwam de man blijkbaar voor een belangrijke zaak, anders zou hij niet zolang gebleven zijn. Ben je dat met mij eens?

— Dat klinkt niet onaannemelijk.

— Welnu, wat belet ons aan te nemen dat deze bezoeker op een of andere wijze in verband staat met het verleden van Oliver Forbes?

Mocht het blijken dat wij op de verkeerde weg zijn, dan maken wij eenvoudig rechtsomkeert.

Hij sprong op en wierp zijn sigaret in het asbakje.

— Voorlopig weet ik echter niets meer voor mijn theorie aan te voeren. Ik ben geen Sherlock Holmes en ik zie geen kans met deze weinige gegevens verder te komen. Kom, het is tijd om te lunchen. Wij moeten eerst maar afwachten wat de avondbladen ons te vertellen hebben. En als die ons niet wijzer maken dan moeten wij er zelf maar op uit.

Charles Brand wees op het oude Amerikaanse dagblad, dat nog steeds op de tafel lag.

— Wat doen wij daarmee? vroeg hij.

— Dat zou ik waarachtig bijna vergeten hebben, riep Raffles uit. Wij zullen elk een gedeelte nemen. Het is jammer, dat de man voor wien dit blad van enig belang was, zich niet de moeite heeft getroost het desbetreffende bericht met blauw potlood te omlijnen. Dat zou ons heel wat werk hebben bespaard. Maar als wij het samen doen zullen wij wel gauw iets gevonden hebben dat van belang kan zijn.

Raffles stak het blad in zijn binnenzak, waarna de twee vrienden de villa verlieten om op het terras van het Cecil Hotel, een der lievelingsplekjes van de Grote Onbekende, te gaan lunchen.

Het was bijna half drie toen zij naar huis terugkeerden.

Zij begaven zich aanstonds naar de

bibliotheek en namen elk de helft van de krant voor zich.

Letter voor letter spelden zij de Californian Ledger door.

Er was bijna een uur verlopen toen Brand plotseling een kreet slaakte.

— Iets gevonden? vroeg Raffles.

— Oordeel zelf maar eens.

En nu las Brand met luide stem het volgende kleine bericht voor:

DE SCHIPBREUK VAN DE PRESIDENT LINCOLN

« Er kan helaas, volstrekt geen hoop meer gekoesterd worden aangaande de laatste overlevenden van de « President Lincoln » van de White Star Line, welk schip veertien dagen geleden ter hoogte van de Canarische Eilanden in een hevige storm is vergaan.

» Er zijn namelijk op de kust van een der eilanden enige lijken aangespoeld, benevens het wrakhout van een reddingsboot, waarvan onomstotelijk vaststaat dat zij tot de bemanning en tot het sloepenmateriaal van de « President Lincoln » behoren.

» 't Is thans boven iedere twijfel verheven dat het schip met man en muis vergaan is.

» Volledigheidshalve laten wij hier nogmaals de gehele passagierslijst volgen, benevens de lijst van de leden der bemanning. »

Brand keek van het blad op en vervolgde:

— Nu komt er een heel lange lijst met namen en daaronder vind ik vermeld: « Alfred Macduff ».

— A.M. riep Raffles uit. Verder geen nadere aanduidingen?

— Jawel, daarachter staat tussen haakjes: « Met dochttertje ».

— Ik geloof dat wij nu niet verder behoeven te zoeken, merkte Raffles op. Wij weten nu dat er een schip vergaan is met een zekere Macduff aan boord, dat Oliver Forbes en die Macduff zeer waarschijnlijk een en dezelfde persoon zijn, maar dat de man zijn naam heeft veranderd om een of andere reden, die wij moeten trachten uit te vinden, omdat dit hoogst waarschijnlijk de oplossing van het raadsel zal brengen.

— Zou je denken?

— Ik ben er bijna zeker van. Maar toch zullen we nog eerst een blik in de namiddageditie werpen.

— Ik zal aanstonds een blad gaan halen, riep Brand uit.

Hij snelde het vertrek uit en keerde even later terug met een pas verschenen nummer van de «Daily Express»

Hij sloeg het blad open en zocht onder de stadsberichten.

Eindelijk scheen hij wat gevonden te hebben.

— Lees maar eens hard op voor, Charles, vroeg Raffles.

En nu las Brand het volgende kleine berichtje:

DE MOORD IN DE MILTONSTREET

«De aanvankelijk raadselachtige moord op de heer Oliver Forbes gepleegd, zal waarschijnlijk eerder opgelost worden dan men verwachtte.

» Men zal zich herinneren dat de butler Henry West, de bezoeker, die in de avond van de moord zijn meester bezocht, van de misdaad beticht heeft. Daar er echter van deze bezoeker geen spoor is teruggevonden, en de moord stellig gepleegd is met een ponjaard die aan de vermoorde toebehoorde, neemt de politie aan, dat West zeker meer van de zaak weet en handlangers gehad moet hebben, die door het uitgezaagde deur-

paneel zijn binnengekomen.

» West werd heden in verzekerde bewaring gesteld, ofschoon hij stijf en strak zijn onschuld staande houdt.»

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Alles, bevestigde Brand.

Raffles schudde het hoofd.

— Welk een zonderlinge gedachten-gang hebben de heren van Scotland Yard dan toch gevolgd, riep hij uit.

— Hoezo? vroeg Brand verwonderd.

— Maar amice, denk toch eens na. Als ik ergens butler ben en jij bent mijn medeplichtige die ik binnen wil laten, geef ik mij dan de moeite om een paneel uit te zagen of open ik eenvoudig de deur?

— Je hebt gelijk, riep Brand uit, dat zou totaal overbodig zijn. Maar zou het niet kunnen, dat die West aldus de politie op een dwaalspoor heeft willen brengen.

— Onmogelijk is het niet, maar dan is het toch wel wat ver gezocht.

Raffles kwam vlak voor Brand staan, legde hem de hand op de schouder en zei op gedempte toon:

— Ik geloof dat de politie een vergissing begaan heeft. Ik zou je onmogelijk kunnen zeggen waarom ik dat denk, maar ik geloof niet dat die West, die al vijftien jaren in de dienst van Mr. Forbes was, de moord gepleegd heeft.

HOOFDSTUK V

RAFFLES PAKT DE ZAAK AAN

De beide vrienden hadden het diner thuis in de kleine eetzaal gebruikt.

Zodra de oude Gaston koffie en sigaren had binnengebracht en de deur weder achter zich gesloten had, zei Raffles:

— Wij zullen zelf eens aan het werk moeten gaan, amice.

— Ik dacht wel, dat het daarop uit zou draaien, maar toch niet als Lord Aberdeen en Charles Brand?

— Neen, me dunkt als twee rechers, die eens een woordje zullen ko-

men spreken met de bewoners van het huis in de Miltonstreet, en ook met het personeel.

— Zou er geen politie meer in huis zijn?

— Ik denk het niet, want waartoe zou dat dienen. Het lijkt zal wel reeds vervoerd zijn. Kom laten wij beginnen met ons te vermommen.

De twee vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers waar zij zich met spoed een ander uiterlijk gaven.

Zij voorzagen zich van de nodige legitimatiepapieren, vergaten hun revolver niet en begaven zich op weg.

Daar zij met opzet vroeg gegeten hadden, was het nog klaarlichte dag, toen zij voor het huis in de Miltonstreet stonden.

Op hun bellen werd de deur geopend door een dienstmeisje wier roodgeschreide ogen een duidelijke getuigenis aflegden van haar medelijden met haar jonge meesteres, die op zulk een vreselijke wijze getroffen was.

Zij keek enigszins angstig op het zien van de uniformen, maar herstelde zich spoedig.

— Wat is er van uw dienst, heren?

— Is uw meesteres thuis, meisje? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer, maar ik betwijfel of zij u zal kunnen ontvangen.

— Het spijt mij, maar dat zal toch noodzakelijk zijn, zei Raffles. Wij moeten enige nadere inlichtingen inwinnen. Maar breng eerst je meesteres maar op de hoogte, dan zullen wij intussen de bedienden ondervragen.

— Maar heren, dat is vandaag al twee keren gebeurd. Gij weet toch zeker wel dat Henry West gearresteerd is?

— Dat weten wij en wij komen juist om bewijzen bijeen te brengen.

Schoorvoetend bracht het meisje de beide gewaande rechercheurs naar het dienstbodenvertrek.

Daar zaten twee mannen zwijgend aan een tafel.

John Barnes, de huisknecht, een man van een jaar of vijftig, en John Wood, de chauffeur, die tevens huiswerk verrichtte.

Ook zij waren blijkbaar zeer onder de indruk van het gebeurde.

Toen het meisje wilde heengaan, hield Raffles haar met een gebaar tegen.

— Wacht even, meisje, ik wil je eerst een paar vragen stellen.

Raffles keek de drie bedienden achtereenvolgens aan en wendde zich toen tot John Barnes.

— Gij waart reeds lang in dienst van Mr. Forbes, niet waar?

— Sedert zes jaar, antwoordde Barnes kortaf.

— Intern?

— Ja, maar gister heb ik de avond en de nacht bij mijn vader doorgebracht die ziek is.

— Gij zijt dus vanavond pas teruggekomen? vroeg Raffles verbaasd.

— Vanochtend om elf uur.

— Hebt gij dat ook aan de politie medegedeeld?

— Natuurlijk. Waarom zou ik het verzwijgen en bovendien had ik getuigen.

— Daaraan twijfelt ook niemand, riep Raffles. Hoe laat zijt gij gisteravond naar uw vader gegaan?

— Omstreeks acht uur.

— Gij hebt dus de bezoeker niet gezien, die hier gisterenavond geweest is?

— Neen, mijnheer.

— Wie heeft hem de deur geopend?

— Ik mijnheer antwoordde het dienstmeisje.

— Zoudt gij mij kunnen zeggen hoe hij er uitzag?

— Zeker mijnheer. Hij was tamelijk slecht gekleed, zo slordig en haveloos, dat ik hem eerst niet bij mijn meester durfde binnenlaten.

— Hoe oud was hij ongeveer, denkt gij?

— Een jaar of veertig, maar hij kan ook wel wat jonger geweest zijn.

— Beschrijf hem mij eens wat nader.

— Hij was klein en mager, met doorringende donkere ogen en een smal gezicht. Zijn haar begon aan de slapen te grijzen.

— Hebt gij geen bijzondere kentekenen gezien?

Het meisje scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Het is mij alleen opgevallen, dat zijn gezicht een opvallende donkergele kleur had, als van iemand die aan een leverziekte lijdt. Ook zijn wenkbrauwen vielen mij op. Van zijn neus liepen zij in bijna rechte lijn schuin omhoog naar zijn slapen. Het was, om u de waarheid te zeggen, een griezelig gezicht.

— Dank je wel voor deze nauwkeu-

rige beschrijving, meisje, zei Raffles. Hoe laat was het ongeveer toen die man vertrok?

— Het zal ongeveer kwart voor elf of elf uur geweest zijn. Ik wou juist naar bed gaan en ik dacht eigenlijk dat hij reeds lang vertrokken was.

— Hij is dus tamelijk lang gebleven?

— Minstens twee uur.

— Hadt gij die man nooit vroeger gezien?

— Nooit.

— Jullie ook niet? zo wendde Raffles zich tot de beide bedienden.

John Wood haalde de schouders op.

— Ik ben hier gisteravond niet geweest, maar naar de beschrijving van Bessy te oordelen, heb ik zo iemand hier nooit gezien.

— Verwonderlijk, bromde de Grote Onbekende.

Toen vervolgde hij luid:

— Hoe laat zijt gij gisteravond naar bed gegaan?

— Omstreeks half twaalf, mijnheer.

Meestal wordt het veel later, want vaak moet ik mijn meester met de auto van de schouwburg of van de club halen. Dit zou ik gisteravond ook hebben moeten doen, maar mijnheer is niet uit gegaan, zoals hij toch voornemens was.

— Hoe wist gij dan dat gij niet behoefde te gaan? vroeg Raffles, terwijl hij met zijn grijze ogen de chauffeur strak aankeek.

— De garage in de tuin, waarboven ik mijn slaapkamer heb, staat met de huistelefoon in verbinding en Mr. Forbes belde mij op om het mij te zeggen.

— Hoe laat was dat?

— Om half twaalf ongeveer. Ik ben toen dadelijk naar bed gegaan.

— Dat was dus nadat de bezoeker vertrokken was.

— Dat zal wel.

Raffles bromde iets in zich zelf en keek peinzend voor zich uit.

Wat Brand betreft, hij kon er helemaal geen touw meer aan vastknopen.

Raffles was er echter de man niet naar om de zaak zo gauw op te geven.

Hij richtte zich nogmaals tot het dienstmeisje.

— Gij zijt er volkomen zeker van, dat de bezoeker voor elf uur vertrokken is? vroeg hij.

— Volkomen zeker, mijnheer.

— En gij zijt er van overtuigd dat uw meester u om half twaalf opgebeld heeft, zo wendde Raffles zich tot de chauffeur.

— Daar kan ik een eed op doen, mijnheer. Het kan iets voor half twaalf geweest zijn, maar dan niet meer dan een paar minuten.

Raffles keek de man nog eens aan, constateerde dat hij een eerlijk en open gezicht had.

En toch, zou hij de waarheid spreken, was hij misschien niet de geheimzinnige persoon geweest die omstreeks twee uur in de nacht wegsloep na de moord gepleegd te hebben?

Maar als dat zo was, waarom had hij dan twee uren gewacht alvorens het toneel van de misdaad te verlaten?

Waarom had hij de brandkast niet aanstonds ledig gemaakt?

Al die vragen drongen zich onweersstaanbaar aan Raffles op.

Nogmaals wierp hij de chauffeur een scherpe blik toe.

Misschien kon hij hem door een strik-vraag in de val laten lopen.

— Gij zegt wel dat gij om half twaalf naar bed zijt gegaan, maar hebt gij daar betuigen voor?

— Hoor eens hier, mijnheer de rechercheur, dat gij ons ondervraagt is niet meer dan uw plicht, maar ik zeg u nog eens uitdrukkelijk dat ik een eerlijk man ben en nog nooit iemand voor een penny heb bestolen.

Raffles zag dat de man de waarheid sprak.

Hij beet zich op de lippen en zei toen vergoelijkend:

— Niet boos worden, goede vriend, ik moest mijn plicht doen. Ik geloof u gaarne, maar ik moest met alle mogelijkheden rekening houden.

Hij zweeg even en zei toen plotseling:

— Denkt gij dat Henry West de misdaad kan hebben gepleegd?

De chauffeur wendde zich nors af.

— Ik wil niemand beschuldigen, zei hij. Ik ben nauwelijks een jaar in dienst

bij mijnheer Forbes en ik kende West nog slechts weinig.

— En gij? zo wendde Raffles zich tot Barnes.

— Ik acht West niet in staat om een moord te plegen, antwoordde de bediende eenvoudig. Al was het alleen maar omdat hij veel te gemakzuchtig is. Ik heb al in verscheidene grote huizen gediend, maar nog nergens heb ik een butler aangetroffen die zo weinig uitvoerde, ondanks hij zo goed betaald werd. Hij verdiende minstens vijf maal zoveel als zijn collega's in de deftigste families.

Raffles floot zacht tussen de tanden.

— Hoe lang was West bij Mr. Forbes in dienst?

— Een jaar of twaalf.

— Dat is erg lang voor zo'n slechte bediende, vindt gij niet? vroeg Raffles.

De bediende krabde zich achter het oor.

— Wat zal ik u zeggen, mijnheer, Mr. Forbes scheen erg op hem gesteld te zijn. Hij zal veel van hem door de vingers, wat een ander patroon zeker niet zou hebben geduld.

Raffles wisselde een snelle blik met Brand die er zwijgend bij stond.

Hij trachtte tevergeefs zich een voorstelling te vormen van hetgeen er in de gedachten van Raffles omging, want het was aan het gelaat van de Grote Onbekende duidelijk te zien, dat hij een of andere draad in handen had en deze thans volgde.

HOOFDSTUK VI

DE VOETSTAPPEN IN DE NACHT

— Gij zijt hier bijna vijf jaar, niet waar? zo richtte Raffles zich opnieuw tot Barnes.

— Vijf en een half jaar, mijnheer.

— Hoe weet gij dat eigenlijk van het salaris van de butler?

— Dat heeft hij ons eens in een vertrouwelijke bui toevertrouwd.

— Sliep hij hier in huis?

— Ja, mijnheer, op de bovenste verdieping.

— Zou hij daar kunnen horen wat er in de kamer van zijn meester voorvalt? Een schot bijvoorbeeld?

Barnes aarzelde even voor hij antwoordde.

— Ik durf het niet zeker zeggen, mijnheer, ik heb er nooit een proef van genomen, maar ik betwijfel het.

Raffles stond een ogenblik in gepeins.

— De geheimzinnige bezoeker is dus van ongeveer half negen tot omstreeks kwart voor elf bij mijnheer Forbes geweest? vroeg hij. Wist Miss Agnes iets van dat bezoek?

— Zij kon het niet weten, mijnheer, zij was niet thuis, antwoordde het dienstmeisje.

— Hoe laat is zij terug gekomen? vroeg Raffles.

— Om half elf ongeveer.

— Ging zij toen aanstonds naar haar kamer? En moest zij dan langs de werk-kamer van haar vader?

— Ja, mijnheer.

— Hebt gij haar de deur geopend?

— Neen, dat hoefde niet, mijnheer, Miss Agnes heeft een huissleutel.

— Gij hebt een goed opmerkingsvermogen, meisjelief, zei Raffles goedkeurend. Je kunt me dus zeker wel zeggen naar wie je meesteres zich gisteravond begeven heeft?

— Zij was bij een vriendin, mijnheer, een zekere miss Grey.

— Weet je haar adres?

— Neen mijnheer, dat weet ik niet.

Raffles trok een teleurgesteld gezicht.

De chauffeur deed een stap naar voren, en zei:

— Ik kan u het adres van Miss Grey wel noemen, want ik moet er Miss Agnes wel eens naar toe brengen. Zij woont in de Grosvenorstreet, no. 14.

Raffles noteerde het adres, en vroeg toen eensklaps:

— Wat was het voor weer gisteren?
De bedienden keken hem verbaasd aan.

— Het heeft de hele avond gemotregend, mijnheer, en op straat was het modderig, antwoordde Wood.

— Hebt gij uw meesteres per auto naar haar vriendin gebracht?

— Ja, mijnheer, antwoordde de chauffeur.

— En ook gehaald?

— Neen, dat wilde Miss Agnes niet hebben, want zij wist niet precies hoe lang zij zou wegblijven, en ik wist ook niet beter of ik moest Mr. Forbes uit de schouwburg halen.

— Kan men de auto tot vlak voor de deur parkeren?

— Ja. Dat wil zeggen voor het brede trottoir.

Brand had met de grootste verbazing naar al deze vragen geluisterd.

Hij begreep in het minst niet waar Raffles heen wilde, maar hij voelde dat zijn vriend een of ander spoor volgde.

— Nu heb ik u nog slechts dit te vragen, vervolgde Raffles. Is een uwer tijdens het bezoek van de vreemdeling in de buurt van de werkkamer geweest?

De twee mannelijke bedienden schudden ontkennend het hoofd, maar het dienstmeisje antwoordde:

— Ja, mijnheer; ik ben een paar maal voorbij de kamer gekomen.

— Iets bijzonders gehoord? vroeg Raffles.

— Ik heb tamelijk opgewonden horen praten en ik meen, dat ik ook het geluid heb gehoord van de brandkastdeur, die in het slot werd geduwd.

— Zo, zo, dat is heel belangwekkend. Ik geloof, dat ik nu wel genoeg weet. Wees nu zo goed mij bij Miss Agnes aan te dienen. Wijs mij de weg en breng mij dan langs de werkkamer van Mr. Forbes. Wij zullen bij de straatdeur beginnen.

Raffles en Brand stonden beiden op, verlieten het vertrek, en het dienstmeisje ging hen voor naar de straatdeur.

— Hier beginnen wij dus onze tocht, zei Raffles op gedempte toon.

Hij draaide zich om en keek naar de deur.

— Ik zie dat hier zware kettingen op de deur zitten, merkte hij op, en bovendien twee knippen. Zijn die er reeds lang op?

— Mijnheer Forbes heeft ze een jaar geleden laten aanbrengen.

— Zo? Dan is hij zeker op zijn oude dag bang geworden voor inbrekers?

— Dat laatste is wel mogelijk, mijnheer hernam het dienstmeisje, maar oud was Mr. Forbes niet. Hij kan nauwelijks vijf en veertig jaar geweest zijn.

— Hij was weduwnaar, niet waar? Is zijn vrouw lang geleden overleden?

— Minstens twintig jaar geleden want hij kwam hier als weduwnaar naar Londen.

— Hij kwam naar Londen? Waar woonde hij dan vroeger?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar in ieder geval moet hij uit Amerika hier zijn gekomen. Ik geloof uit Californië.

— Juist. Dat dacht ik wel, riep Raffles uit.

Daar hij het verbaasde gezicht van het dienstmeisje zag, vervolgde hij op kalme toon:

— Die kettingen worden natuurlijk iedere nacht op de haak gedaan, niet waar?

— Iedere nacht, mijnheer.

— Wie schoof de grendels 's ochtends terug los en maakte de kettingen weer los.

— Ik, mijnheer, antwoordde het dienstmeisje. Ik open het eerst de deur om voor de melkboer en de bakker open te doen.

— Maar vanochtend hebt gij het toch zeker niet gedaan? vroeg Raffles. Brand wist dat Raffles op dit ogenblik dacht aan de persoon, die des nachts om twee uur het huis was uitgeslopen en de kettingen had moeten losmaken.

Maar het antwoord was heel anders dan de beide vrienden verwachtten.

— Natuurlijk, mijnheer, zoals gewoonlijk, antwoordde het dienstmeisje.

— Weet gij het zeker? vroeg Raffles.

— Absoluut zeker, antwoordde het meisje glimlachend.

Charles Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd.

Het was hem en Raffles duidelijk dat het meisje de waarheid sprak en toch, hoe was dat mogelijk?

Dat iemand des nachts het huis had verlaten, was boven iedere twijfel verheven, maar dan moest die geheimzinnige persoon ook weer teruggekeerd zijn, want anders was het onmogelijk dat de knippen en kettingen nog vast geweest zouden zijn.

De jongeman stond nog over dit raadsel na te denken, toen Raffles hem wenkte.

— Kom, laten wij nu verder gaan. Het dient nergens toe dat wij hier blijven staan.

Langzaam gingen de beide mannen de hall door, voorafgegaan door het dienstmeisje.

Raffles' ogen waren overal.

Niets ontging aan zijn scherp ziend oog.

Hij bekeek ook aandachtig de dikke rode looper, die op de trap lag.

— Deze looper is zeker reeds met de stofzuiger behandeld.

— Ja, mijnheer.

— Wie doet dat gewoonlijk?

— Een werkster die om twee uur

naar huis gaat.

— Dat is jammer, zei Raffles. Gij weet zeker niet of zij iets bijzonders aan de looper gezien heeft?

— Zij zei alleen, dat de looper nogal vuil was en hier en daar scheef lag, mijnheer, alsof men er nog niet lang geleden op gelopen had. De vuile plekken waren zelfs hier en daar nog nat.

— Goed. Dat is, geloof ik, alweer een punt van belang. Laten wij maar verder gaan.

Men had nu de plek bereikt, waar de drie gangen elkaar kruisten.

— Hier is de werkkamer van mijnheer Forbes, zei het dienstmeisje.

Raffles bukte zich, haalde een vergrootglas uit zijn zak en bekeek nu minutieus de vloer van de gang.

Het was een parketvloer en in het midden lag, evenals op de trap, een dikke looper.

Toen hij opstond lag er een glans van voldoening op zijn gelaat.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en zei:

— Dien ons nu maar bij Miss Agnes aan, meisje.

HOOFDSTUK VII

AGNES FORBES

Het dienstmeisje ging de beide mannen voor naar het boudoir van haar jonge meesteres, dat een verdieping hoger gelegen was.

Toen zij voor de deur stond, zei zij op zachte toon:

— Wilt u hier een ogenblik wachten, heren, dan zal ik eerst even kijken of uw bezoek wel gelegen komt.

Raffles knikte zwijgend en het meisje verdween door de deur.

Een ogenblik later kwam zij terug en zei:

— Miss Agnes wil u wel ontvangen, maar zij verzoekt u dringend het kort te maken, want zij voelt zich niet in staat voor een lang onderhoud. Zij is zeer onder de indruk van het gebeurde.

— Wij zullen niet langer blijven dan volstrekt noodzakelijk is, verzekerde Raffles.

— Wees dan zo goed mij te volgen, heren.

Het meisje bracht de mannen door een klein voorvertrek naar het boudoir en verdween daarna.

Zodra Raffles en Brand binnen kwamen, stond Agnes Forbes op van het kleine notenhouten bureautje, waaraan zij zo juist een brief had zitten schrijven, want haar vulpen lag nog op het vloeiblad. De brief was echter niet te zien, omdat het omslag van het schrijfblok er op was gelegd.

Raffles wien niets ontging, had dit met één oogopslag gezien, evenals het

halfgevolde valies, dat in een hoek op de divan stond.

Agnes Forbes was bleek en haar ogen schitterden koortsachtig.

Haar stem had een matte klank, toen zij de beide bezoekers uitnodigde plaats te nemen.

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, miss, begon Raffles, dat wij moeten storen, maar ik zou graag nog enkele belangrijke inlichtingen inwinnen.

— Ik kan dit begrijpen, heren, maar ik verzoek u dringend, maak het kort.

— Ik zal u niet langer ophouden dan nodig is, miss.

Raffles keek het jonge meisje zwijgend aan en zei:

— Ik heb zoëven de bedienden ondervraagd, miss. Geen van hen kent de bezoeker, die hier gisteren geweest is. Toch stel ik er veel prijs op te weten wie hij is, want er rust een zware verdenking op die man. Kent gij hem misschien?

Het meisje scheen aan een hevige tweestrijd ten prooi te zijn, en haar stem klonk hees, toen zij eindelijk haaperend antwoordde:

— Neen mijnheer, ik weet niet wie die man was.

Raffles liet onderwijl zijn blikken over het mooie in het zwart geklede figuur van het jonge meisje glijden, tot zijn oog bleef rusten op een klein verband om haar pols en pink.

— Gewond? vroeg hij zacht?

— O, het heeft niets te betekenen, zei het meisje haastig. Onhandig geweest met een schaar.

— Gij waart gisteren niet thuis toen de bezoeker hier kwam, niet waar?

— Neen, mijnheer, ik was naar mijn vriendin.

— Hoe laat zijt gij thuis gekomen?

— Omstreeks half elf.

— Was toen die bewuste bezoeker al weg?

Weer scheen het jonge meisje even te aarzelen.

Toen klonk het zacht:

— Neen, ik geloof dat hij pas een kwartier later is vertrokken. Het kan

echter ook wel iets later geweest zijn.

Raffles knikte een paar malen nadenkend met het hoofd.

— Dat alles klopt met hetgeen de dienstbode mij gezegd heeft, zei hij.

Zijn ogen dwaalden naar het halfgevolde valies, wees er op en vroeg:

— Gaat gij op reis, miss?

— Dat is te zeggen, mijnheer, ik was van plan na de begrafenis van mijn vader naar een mijner familieleden te Hull te vertrekken. Zoals u wel zult begrijpen, heeft zijn afschuwelijke dood mij zeer aangegrepen en ik snak naar een andere omgeving.

— Dat kan ik mij begrijpen. Zeg mij eens eerlijk, miss, verdenkt gij een van de bedienden?

— O, neen mijnheer. Geen hunner is tot zulk een daad in staat.

— Wat zegt gij daar, miss? riep Raffles uit? En Henry West bevindt zich sedert vanochtend in hechtenis. Wij komen juist om bewijzen tegen hem te verzamelen.

Het jonge meisje dat was blijven staan, wankelde en moest zich aan een stoel vastgrijpen om niet te vallen.

Toen liet zij zich op de divan zinken en het klonk bijna als een noodkreet, toen zij uitriep:

— Het is waar, dat West gearresteerd is, mijnheer, maar ik geloof niet ik kan niet geloven, dat hij schuldig is. O, neen... neen... hij kan niet schuldig zijn.

— Maar de bewijzen zijn toch tegen hem.

Het jonge meisje wrong haar handen, en vloog plotseling overeind, drukte de handen tegen het voorhoofd en stotterde:

— Ik weet niet wat ik er van moet denken. Ik wordt er nog gek van kreunde zij. Het is alles zo raadselachtig, zo geheimzinnig:

— Dat is het inderdaad, miss, bevestigde Raffles. Het is een ingewikkelde kwestie. Maar als gij zo stellig gelooft dat West er niets mee te maken heeft, wie kan het dan gedaan hebben?

— Wie? Dat weet ik evenmin als gij. Inbrekers natuurlijk. Gij weet toch dat het paneel uit de tuindeur gezaagd is.

— Natuurlijk miss, maar ik weet ook dat inspecteur Sullivan van Scotland Yard gelooft dat dit slechts gedaan is om de politie op een dwaalspoor te brengen. Op Scotland Yard houdt men het er stellig voor dat de moord gepleegd moet zijn door iemand die hier in huis woont.

Agnes Forbes had met een wezenloze blik toegeluisterd.

Raffles keek haar wederom een ogenblik zwijsend aan en vervolgde:

— Kunt gij mij iets van het karakter van Henry West zeggen, miss.

— Wat wilt gij dat ik van hem zeg? Hij was een goede bediende en ik geloof niet dat mijn vader ooit over hem te klagen had.

— Van andere zijde heb ik horen zeggen dat West zijn betrekking al heel gemakkelijk opnam, niet veel uitvoerde en veel meer verdiende dan hij waard was.

Agnes Forbes keek Raffles verwonderd aan.

— Van dat laatste heb ik nooit iets gehoord, mijnheer, riep zij uit.

Raffles wierp haar op zijn beurt een verwonderde blik toe.

— Wilt gij zeggen, dat gij niet wist, dat uw vader hem wel driemaal zoveel betaalde als een eerste klas butler gewoonlijk verdient.

— Ik geef u de verzekering, dat ik dit inderdaad niet wist, mijnheer.

Raffles begreep uit dit antwoord, dat

hij niet verder kon ondervragen zonder zijn eigen geheim te openbaren.

Hij stond op, gaf Charles Brand een wenk, en zei:

— Wij willen u niet langer ophouden, miss. Wij begrijpen dat deze afschuwelijke gebeurtenis u zeer moet hebben aangegrepen. Wanneer wordt uw vader begraven?

— Morgen, mijnheer, antwoordde het meisje toonloos.

— Dan blijft mij niets anders over, miss, dan u dank te zeggen voor de bereidwilligheid waarmede gij ons te woord hebt gestaan.

Raffles had de kruk van de deur reeds in de hand, toen Agnes Forbes op hem toesnelde en hem bij de arm greep.

— Zeg mij eens eerlijk, mijnheer, zei zij op hese toon, terwijl haar lippen beefden, of gij gelooft, dat men West schuldig zal kunnen verklaren?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, miss. De bewijzen zijn op het ogenblik nog zeer vaag, maar wie weet wat er bij de ondervraging van de officier van justitie voor de dag komt? En vergeet ook vooral niet, dat alles van de jury afhangt.

Het jonge meisje maakte een hopeeloos gebaar, ging langzaam naar de divan toe, liet er zich op neervallen en begroef het gelaat in de handen.

HOOFDSTUK VIII

EEN LICHTSTRAAL

Toen Raffles en Charles Brand het huis verlieten was het bijna negen uur, en het was al donker.

Raffles bleef een ogenblik op de stoep staan en haalde diep adem.

Zijn neusvleugels trilden en zijn ogen schitterden.

— Het was een heel interessante avond, amice, zei hij eindelijk.

— Dat neem ik graag aan, antwoord-

de de jongeman, maar ik zou het waarschijnlijk nog veel interessanter vinden, als ik maar het flauwste vermoeden had, waarop dit alles moet uitdraaien.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Je ziet dus nog geen licht? vroeg hij.

— Geen licht? Ik heb een gevoel alsof de duisternis om mij heen hoe langer hoe dikker wordt.

— Nu, dat zal zolang niet meer duren, Charles, Wij zullen een taxi nemen, ons naar huis laten brengen, en zullen de zaak eens logisch trachten te beredeneren.

— En verder? vroeg Brand.

— Wij zullen eens naar die vriendin van Miss Agnes gaan, naar Miss Grey.

— Wat moeten wij bij haar doen?

— Wel, eens met haar praten. Bijvoorbeeld haar eens vragen of zij ons niet kan zeggen hoe haar vriendin aan die wondjes aan de linkerhand kwam.

— Maar dat heeft zij ons toch zelf gezegd, riep Brand. Zij heeft zich aan een schaar bezeerd.

Weer liet Raffles hetzelfde korte lachje horen.

— Lieve hemel, Charles wat ben je somtijds toch naef. Ik heb nog nooit een vrouw gezien, die niet handig met naaigerei kon omgaan. Aan een schaar bezeerd?... Je kunt me nog méér vertellen. En dan nog zeker aan de pols en de pink tegelijkertijd.

Brand haalde met een wanhopig gebaar de schouders op.

— Dan geef ik het op, riep hij uit.

— Heb nog maar even geduld. Daar is een taxi.

Raffles wenkte de chauffeur.

Hij gaf de man een adres op en de beide mannen stapten in.

— Vertel mij nu eens ronduit wat je van die zaak denkt, vroeg Brand, zodra zij onderweg waren, want ik erken dat ik popel van nieuwsgierigheid.

— Welnu dan, amice, wij moeten beginnen met ons goed voor ogen te stellen, dat wij meer van de zaak weten dan de politie. De politie heeft de geheimzinnige voetstappen in de nacht niet gehoord, evenmin als zij weet dat

het geld pas uit de kast is gestolen, lang nadat de misdaad werd volbracht. Dat ben je toch zeker met mij eens?

— Natuurlijk.

— Nu doet zich dadelijk de vraag voor: Zijn er nog meer personen die dat weten en zo ja, wie zijn dat dan? Kan het de geheimzinnige bezoeker zijn? Het antwoord op deze vraag is neen, want hij is om kwart voor elf vertrokken. Het staat voor mij vast, dat hij met de moord niets uitstaande heeft, ten minste niet in directe zin.

— Maar je vergeet, dat het dienstmeisje heeft verklaard, dat zij de brandkastdeur had horen dicht doen.

— Dat vergeet ik heus niet. Ik redeneer aldus: Alvorens men de deur van een brandkast dicht kan doen, moet deze natuurlijk eerst geopend zijn, en daar het geen gewoonte is, vooral niet des avonds, om de deur van een brandkast open te laten staan, zo moeten wij wel aannemen dat de brandkast geopend is, terwijl de geheimzinnige bezoeker er was. Met andere woorden: Onze bezoeker heeft geld gekregen. Waarvoor?... Moest Forbes een oude schuld betalen? Het is niet onmogelijk. Maar dan moet het een groot bedrag geweest zijn, anders had hij het wel uit zijn portefeuille kunnen betalen. Maar de man kan evengoed chantage hebben gepleegd en om geld gevraagd hebben. Ik heb zo'n gevoel, dat wij hier de kern van de hele zaak genaderd zijn, amice.

De man zag er sjofel uit, zegt het dienstpersoneel. Hij kwam op een zeer ongewoon uur, en toch werd hij dadelijk ontvangen. Hij bleef geruime tijd bij Forbes en het gesprek verliep ietwat stormachtig. Welnu, als men iemand een schuld moet betalen, dan doet men dat het liefst over dag en men stuurt de schuldeiser zo gauw mogelijk weg. Ik ben er dan ook zo goed als zeker van, dat die bezoeker geld kwam vragen, dat niets met een schuld te maken had. Wat hij vroeg was blijkbaar een zeer groot bedrag en toch werd het hem dadelijk ter hand gesteld. Waarom? Omdat Forbes of zeer grote verplichtingen jegens de man had of omdat hij zijn

stilzwijgendheid moest kopen.

— Is die gevolgtrekking niet wat al te gewaagd? riep Brand uit.

— Mij dunkt van niet. Forbes leefde vroeger onder een andere naam. Niemand verandert zijn naam of hij moet daarvoor een ernstige reden hebben. In de meeste gevallen is die reden geen eervolle. Het karakter van Forbes wordt over het algemeen niet hoog geprezen en zo is het dus niet te gewaagd als wij aannemen dat er in vroeger jaren dingen zijn gebeurd die het daglicht niet kunnen velen.

Raffles zweeg even en vervolgde:

— De bezoeker is vertrokken met een bom duiten in zijn zak en ongetwijfeld met het voornemen, later nog eens terug te komen, zodra de voorraad op zou zijn. Kan hij naderhand zijn teruggekeerd met het plan Forbes te vermoorden en de brandkast te plunderen? Dat lijkt mij zeer onwaarschijnlijk, want dan zou hij niet drie uren gewacht hebben en bovendien, hoe had hij het huis moeten binnenkomen? Er valt nergens een spoor van braak aan deuren of ramen te ontdekken.

— Neen, dat lijkt mij ook hoogst onwaarschijnlijk.

— Wij kunnen dus de geheimzinnige bezoeker als de dader uitschakelen. En laat ik hier dadelijk de gevolgtrekking aan toevoegen, dat wij hier, naar mijn vaste overtuiging, te doen hebben met twee op zich zelf staande misdaden.

Dat staat volgens mij vast. Maar nu de bedienden. Wij hebben gehoord dat Barnes een vrije avond had en bij zijn zieke vader heeft overnacht, hetgeen door enige getuigen kan worden bevestigd. Het dienstmeisje en de keukenmeid komen natuurlijk niet in aanmerking. De chauffeur evenmin, want de man is om half twaalf naar bed gegaan, nadat hij de hele avond thuis was geweest. Blijft over: Henry West.

Die West is blijkbaar een zeer eigenaardige figuur. De man is lui. Hij is geen perfecte butler en toch is hij al twaalf jaren bij zijn baas in dienst en verdient veel meer dan hij waard is.

Dat moet natuurlijk zijn reden hebben. Waarom houdt men een man in dienst, die lui is en veel geld verdient? Om geen enkele andere reden dan omdat men bang voor hem is en hem te vriend wil houden.

West is de hele avond thuis geweest. Het is dus meer dan waarschijnlijk, dat hij de bezoeker heeft zien komen of althans wist dat die man er was. Zou hij de moord gepleegd kunnen hebben? Ongetwijfeld, maar in dat geval heeft hij zeker het geld niet gestolen. Heeft hij dat wel gedaan en dat acht ik volstrekt niet onmogelijk, dan is hij ook de moordenaar niet. Nu komen we langzamerhand aan de geheimzinnige voetstappen in de nacht. Is je daarbij niets opgevallen, amice?

De jongeman dacht even na en antwoordde.

— Het enige wat ik mij daarvan herinner, is dat zij zeer zacht en haastig waren, maar dat was te verwachten.

— Goed opgemerkt, amice. Zacht en haastig. De persoon, die zo vlug en met zulke zachte stappen verdween, verliet omstreeks half drie het huis, en moet er weer zijn teruggekeerd toen het nog donker was. Wat ter wereld kan iemand bewogen hebben om op die tijd van de nacht het huis te verlaten? En dan wie was het?

Brand keek Raffles vol verwachting aan.

— Een van de bedienden misschien? vroeg hij.

— Dat is natuurlijk niet onmogelijk. Wij moeten echter al aanstonds de chauffeur Wood en Barnes uitschakelen, zoals je zoëven gehoord hebt.

— Maar, het kan het dienstmeisje geweest zijn, riep Brand uit.

— Te oordelen naar de snelle en zachte voetstappen, zou dat best mogelijk zijn. Maar wat zou dat kind in 's hemelsnaam om half drie in de nacht buitenshuis zoeken?

— Dan geef ik het op.

Juist toen Brand dit zei, stopte de chauffeur voor de deur van het huis.

De twee vrienden gingen naar binnen en begaven zich naar de rookka-

mer, ten einde daar hun gesprek voort te zetten.

— Ik zou wel eens willen weten, begon Brand, wie het geweest moet zijn, die des nachts het huis verliet, als het het dienstmeisje niet was, en als het ook de moordenaar niet geweest zou zijn?

— Dan blijven er nog twee over, amice, namelijk Henry West, de butler, met het herenleventje en Miss Agnes.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Dat laatste is, lijkt mij toch volkomen buitengesloten. Het komt mij onmogelijk voor.

— Zeg dat het onwaarschijnlijk is, dan geef ik het toe, maar zeg niet, dat het onmogelijk is. Je zult hebben opgemerkt, dat ik de vloer door mijn vergrootglas zeer nauwkeurig heb onderzocht in de nabijheid van de deur der werkkamer, en daar heb ik flauwe indrukken van een paar kleine schoenen gevonden. Met andere woorden: daar heeft een vrouw gestaan.

— Midden in de nacht?

— Natuurlijk, want je hebt gehoord, dat diezelfde dag alle trappen en portalen door de werkster onder handen waren genomen.

— Wat leid je uit die voetindrukken af?

— Wel, mij dunkt dat daar een vrouw heeft staan luisteren.

— En zou het dan volgens jou dezelfde vrouw geweest zijn die om half drie het huis verliet?

— Dat lijkt mij tenminste zeer waarschijnlijk.

Brand scheen nog niet overtuigd te zijn.

— Ik kan mij met de beste wil niet voorstellen wat miss Agnes zou hebben bewogen om op zulk een ongewoon uur het huis te verlaten.

— Voorlopig kan ik dat ook niet en daarom moeten wij allereerst in die richting eens verder zoeken. Ga mee, dan zullen wij proberen uit te vinden wie de vriendin is van Miss Agnes, die zij gisteren heeft bezocht en die ons misschien wel enige inlichtingen kan

geven. Maar eerst nog iets anders.

— Heb je wel opgemerkt dat het valies van het jonge meisje half gepakt klaar stond toen wij binnenkwamen?

— Ja. Zij heeft ons trouwens zelf gezegd, dat zij naar familieleden te Hull zou vertrekken.

— Zij was een brief aan het schrijven, toen wij binnenkwamen en bedekte die tersluiks met een blad vloeipapier. Heb je dat opgemerkt?

— Ook dat, Edward.

— Maar misschien is het aan je aandacht ontsnapt dat ik kans heb gezien, met mijn rug naar het bureautje het blad vloeipapier een weinig te verschuiven en vervolgens een snelle blik op de begonnen brief te werpen.

— Neen, dat heb ik inderdaad niet gezien.

— Dat beschouw ik als een compliment, riep Raffles uit. Dan zal zij het zeker niet hebben opgemerkt. Welnu, die brief was aan een man gericht, want het opschrift luidde: Lieve Jack.

— Alweer een ontdekking, riep Brand uit.

— Ja, en misschien komen wij daarvoor nog wel meer te weten; maar kom, laat ons eerst die vriendin eens opzoeken. Zij heet Miss Grey en zij woont in de Grosvenorstreet, zoals je hebt gehoord.

De vrienden stonden op, trokken hun overjas aan en begaven zich naar de Morris, die door Raffles met de huistelefoon aan Henderson was besteld.

— Breng ons zo spoedig mogelijk naar de Grosvenorstreet, James, zei Raffles zacht, en stop bij nummer 2 of 4.

De beide vrienden stapten in en Henderson reed hen in enkele minuten naar de Grosvenorstreet, waar hij voor het eerste hoekhuis stopte.

Raffles en Brand stapten uit en begaven zich naar het huis dat het nummer 14 droeg.

Raffles belde aan en vroeg de portier die de deur opende:

— Wees zo goed, aan miss Grey te vragen of zij ons ondanks het late uur nog zou willen ontvangen. Zeg maar,

dat wij komen in verband met het geval Forbes.

De portier keek Raffles met een vragende blik aan.

— Een dame van die naam woont hier niet, mijnheer.

Brand kon slechts met moeite zijn verwondering verbergen maar op het gelaat van Raffles vertrok geen spier.

Het scheen bijna alsof hij dit antwoord verwacht had.

— Heeft die dame hier dan misschien gewoond?

— Bij mijn weten niet, mijnheer.

— Zijt gij hier al lang portier?

— Sedert negen jaar.

— Dank u wel, dan heeft men mij verkeerd ingelicht, zei Raffles. Nu nog één vraag: Kent gij alle huurders van dit huis?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer.

— Woont hier soms een jonge man, wiens voornaam Jack luidt?

De portier knikte.

— Ja, mijnheer, Jack Osborn, hij heeft een flat op de tweede verdieping.

Raffles haalde een briefje van een pond uit zijn zak.

— Is Osborn thuis? vroeg hij.

De portier wierp een begerige blik op het briefje en antwoordde:

— Dat geloof ik wel, mijnheer. Ik weet echter niet of hij u wel kan ontvangen. Mijnheer is pas zoëven van een lange reis teruggekeerd.

— O, dat doet er niet toe. Ga mijnheer Osborn van onze komst verwittigen en zeg dat de zaak waarvoor wij komen, van het grootste belang is.

HOOFDSTUK IX

JACK OSBORN

Toen de portier verdwenen was, zei Raffles:

— Let op. Ik wed, dat die jongeman uit Hull terug kwam?

— Hoe weet je dat?

— Omdat miss Agnes Forbes er naar toe wilde, antwoordde Raffles met een eigenaardige glimlach om zijn lippen.

— Maar wie is hij?

— Het familielid, waar Miss Agnes naar toe wilde, zal wel een goede vriend van Miss Agnes zijn. Waarschijnlijk was haar vader sterk tegen die vriendschap gekant en zij zocht hem daarom in het geheim op.

— Maar dat zal ze toch niet om half drie in de nacht doen.

— Dat is te zeggen, zo iets doet een vrouw natuurlijk slechts in de uiterste nood. Als Agnes Forbes inderdaad de vrouw was die gisteren het huis waar de moord werd gepleegd, verliet om haar vriend te gaan opzoeken, dan moet zij daar een dringende reden voor gehad hebben. Welke kan de reden in dit geval geweest zijn? Volgens mij slechts ene: Agnes heeft van de moord afgetweten lang voordat de ochtend aanbak.

Brand keek Raffles verstomd aan.

Op dit moment kwam de portier terug.

— Willen de heren mij volgen? vroeg de man.

— Ja zeker, antwoordde Raffles. Het verheugt mij dat de heer Osborn ons wil ontvangen.

Op de tweede verdieping bleef de portier staan voor een deur, waarop Raffles onmiddellijk het visitekaartje ontdekte waarop te lezen stond « Jack Osborn, civielingenieur ».

De portier klopte aan en liet aanstands daarop de bezoekers binnen.

Raffles en Brand bevonden zich in een helder verlicht ruim vertrek, van moderne, eenvoudige meubelen voorzien.

Het eerste voorwerp echter, waarop het oog van de Grote Onbekende viel, was het grote, half geopende valies dat op de tafel stond, en dat voor de helft gepakt was.

In het midden van de kamer stond een stevig gebouwde jongeman, met een glad geschoren energiek gelaat, en grote donkere ogen, die hij met een onderzoekende blik op zijn beide bezoekers gevestigd hield.

Hij was zeer bleek en scheen zich niet erg op zijn gemak te voelen.

Hij gaf de portier een wenk, die het vertrek stil verliet en de deur achter zich dicht deed.

Met een tweede zwiingend gebaar wees Osborn de beide mannen een stoel aan.

Nadat hij zelf had plaats genomen, vroeg hij, terwijl zijn vingers zenuwachtig met wat los geld in zijn broekzak speelden:

— Wie zijt gij, heren, en wat is het doel van uw komst?

— Wij zijn politiebeambten, mijnheer Osborn, antwoordde Raffles, maar wij zouden, hoe vreemd het u ook in de oren moge klinken u willen verzoeken ons vooral te beschouwen als mannen, die het werkelijk goed met u menen. En wat het doel van onze komst betreft: wij zouden u enkele vragen willen stellen betreffende de moord op de heer Forbes.

Het scheen Brand toe alsof er een nerveuze rilling over het bleke gelaat van de jonge ingenieur had gelopen.

Het volgende ogenblik echter had Os-

born zich hersteld en zijn stem klonk rustig toen hij hernam:

— Ik moet u bekennen dat ik niet goed inzie in welk opzicht ik met dat treurige geval iets uitstaande heb, maar niettemin ben ik bereid uw vragen te beantwoorden. Vergun mij echter u eerst de vraag te stellen, wie u hier heen gezonden heeft?

— Niemand, mijnheer Osborn, wij meenden hier een zekere miss Grey te vinden, de vriendin van miss Agnes Forbes, die zij de laatste tijd enkele malen heeft bezocht.

— Dus Wood heeft... liet de jonge ingenieur zich ontvallen.

Een glimlach vloog over Raffles' gelaat.

— De chauffeur kon niets zeggen, mijnheer Osborn, want hij wist zelf niet beter of zijn jonge meesteres begaf zich inderdaad naar een vriendin, die in dit huis moest wonen.

Osborn knikte met het hoofd en vroeg toen op matte toon:

— En wat wilt gij eigenlijk van mij weten?

— Vooreerst dit, mijnheer Osborn: Heeft Miss Agnes Forbes u gisteravond omstreeks negen uur een bezoek gebracht?

— Ja. Ik zie niet in waarom ik het zou verzwijgen. Wij behoeven er thans geen geheim meer van te maken dat wij het samen eens zijn geworden. Over een paar maanden hoop ik Agnes Forbes tot mijn vrouw te maken.

— Hoe laat is zij hier vandaan gegaan?

— Omstreeks half elf, maar precies weet ik het niet, want ik heb niet op de klok gekeken.

— Gij zijt toen naar Hull vertrokken.

— Ja, maar hoe weet gij dat?

— Daar kom ik later op terug. Wist Miss Agnes niets van die reis af?

— Neen, ik had het voor haar stil gehouden, want ik wilde het resultaat afwachten van een sollicitatie in die stad. Ik hoopte haar daarmee te verrassen.

— Het is dus niet bekend, dat miss Agnes u dezelfde nacht, omstreeks half-

drie opnieuw een bezoek heeft willen brengen?

Het was een gewaagde vraag, maar Raffles had raak geschoten.

Jack Osborn werd lijkkleek en stond half van zijn stoel op.

Raffles trad op de jongeman toe en legde hem de hand op de schouder.

Op zachte overredende toon zei hij:

— Ik geloof, dat gij het verstandigst doet, ons te vertrouwen, mijnheer Osborn. Het kan u slechts ten goede komen.

De jonge ingenieur antwoordde niet aanstonds, en staarde peinzend voor zich uit.

Toen hief hij het hoofd op en wierp een verwilderde blik op Raffles.

— Zeg mij hoe gij heet? vroeg hij toen op doffe toon. Ik zelf vernam het pas anderhalf uur geleden, toen ik op de terugreis was. In de trein las ik in de krant van de moord. Zeg mij hoe gij het weet.

Raffles begreep dat hij onmogelijk kon zeggen wat hem op het vermoeden had gebracht, dat Agnes Forbes de geheimzinnige persoon was geweest, die in de nacht het huis van haar vermoorde vader had verlaten, omdat hij daarvoor zijn eigen geheim zou verraden hebben.

Hij zei daarom op rustige toon:

— Ik zal u dat later wel ophelderen, mijnheer Osborn. Gij moet voorlopig genoeg nemen met de mededeling, dat ik dingen heb ontdekt, die er duidelijk op wezen, dat uw verloofde getracht heeft u te bezoeken. Zeg mij: hebt gij nog in het geheel geen bericht van haar gekregen?

— Jawel. Toen ik thuis kwam vond ik hier een briefje van haar, dat zij in de loop van de dag had laten bezorgen en waarin zij mij mededeelde van de portier te hebben vernomen, dat ik op reis was, en pas vanavond zou terugkomen. Ook vroeg zij mij haar zo spoedig mogelijk te bezoeken.

Raffles knikte zwijgend met het hoofd.

Hij begreep dat dat het briefje moest geweest zijn, hetwelk het jonge meisje

onder het blad vloecipapier had trachten te verbergen.

— Zeg mij eens, mijnheer Osborn, zei Raffles plotseling. Zijt gij bekend met het verleden van de vermoorde?

Osborn schudde ontkennend het hoofd.

— Ik weet er niets van, en ik wil er ook niets van weten, want ik ben er van overtuigd, dat ik dan niet veel goeds te horen zou krijgen.

— Nu moet ik een wellicht onbescheiden vraag doen, maar het gaat niet anders: Hoe oud is Miss Agnes?

— Twintig jaar.

Raffles keek verbaasd op.

— Ik had haar op zeventien of achtien geschat.

— Zij zou over zes maanden meerderjarig zijn geworden.

Raffles stond op en gaf Brand een wenk.

— Mijnheer Osborn, wij willen u niet langer ophouden. Het is kwart over tien en gij moet Miss Agnes niet laten wachten. Ik geloof niet, dat gij mij nog veel inlichtingen kunt geven; blijkbaar weet gij niet meer van deze treurige geschiedenis af dan Miss Agnes zelf.

— Ik weet inderdaad niets, mijnheer hernam Osborn met matte stem.

— Hebt gij de gearresteerde butler West gekend?

— Ik heb hem een paar malen ontmoet en ik vond hem een onbeschaamde, luie vlerk.

— Uw oordeel klinkt niet gunstig, maar ik geloof, dat het juist is. Acht gij hem in staat tot zulk een misdaad?

— Neen, dat nu ook weer niet; daartoe was hij veel te laf.

— Dat geloof ik ook. Ik geloof, dat de politie de verkeerde beet heeft. Mag ik vragen of uw sollicitatie te Hull geslaagd is, mijnheer Osborn?

— Ja, ik heb de betrekking gekregen.

— Gefeliciteerd. Gij vertrekt natuurlijk op zijn vroegst pas na de begrafenis? vroeg Raffles met een blik op het half gevulde valies.

— Ja, mijnheer, morgennamiddag.

— Miss Agnes Forber brengt u zeker weg?

Osborn keek snel op.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat wij bij haar omstreeks twee uur geleden juist zulk een half gepakt valies gezien hebben als dit.

— Gij zijt dus bij haar geweest? vroeg Osborn. Hoe houdt zij zich onder deze omstandigheden?

— Zeer flink, maar zij verlangt naar uw komst en ik zou u willen aanraden zo spoedig mogelijk naar haar toe te gaan.

— Ik zal uw raad opvolgen, mijn-

heer, ik dank u voor uw human optreden.

Raffles maakte een zwijgende buiging en wendde zich naar de deur.

Op de drempel keerde hij zich nog eens om.

— Zijt gij morgen thuis en zoudt gij mij dan nog eens willen ontvangen, mijnheer Osborn?

— Mag ik vragen waarom eigenlijk?

— Omdat ik geloof, morgen het raadsel van de moord te hebben opgelost.

Zonder het antwoord af te wachten, verliet Raffles het vertrek, door Brand gevolgd.

HOOFDSTUK X

DE ONTKNOPING

— Naar het bureau van de « Times » James, riep Raffles Henderson toe, alvorens in te stappen.

— Wat gaan wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren? vroeg Brand verwonderd, toen de wagen zich in beweging had gezet.

— Ik wil de legger inzien.

— Wat wil je dan weten?

— Ik wil nadere bijzonderheden te weten komen over de schipbreuk van de « President Lincoln ».

— Kan ik je daarbij helpen?

— Ik dank je voor je aanbod, Charles maar je kunt mij beter helpen door naar huis te gaan en de « Californian Ledger » nog eens duchtig na te kijken. Je behoeft nu alleen te zoeken naar de familieberichten.

— Afsgesproken. Adieu, tot straks.

Dat « straks » moest Brand met een korreltje zout nemen, want het was bij-

na middernacht, toen Raffles de bibliotheek van zijn huis eindelijk binnentrad, waar Brand op hem zat te wachten. Het gelaat van de Grote Onbekende straalde alsof hij zoëven een grote overwinning had behaald.

— Iets gevonden? riep de jonge man uit, terwijl hij Raffles tegemoet snelde.

— Of ik? Zelfs meer dan ik hoopte. En jij?

— Niets naders, dan wat wij gisteren reeds hebben gelezen.

— Nu achteraf verbaast mij dat niet, amice. In hetzelfde blad, dat het bericht van de schipbreuk bevat, kon ook onmogelijk gestaan hebben, wat ik in oude nummers van de « Times » vond na heel wat zoeken, dat kan ik je verzekeren.

Raffles had zich in een diepe stoel laten vallen en wreef zijn handen over elkaar.

— Wat heb je in de «Times» dan eigenlijk gevonden? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Om te beginnen de leeftijd van Oliver Forbes, alias Alfred Macduff, zoals hij inderdaad heette. Hoe oud denk je, dat hij was, toen hij vermoord werd?

— Een jaar of vijftig.

— Precies veertig.

— En zijn dochter wordt een en twintig, riep Brand op ongelovige toon.

— Ja. Eigenaardig, niet waar? Het komt niet vaak voor, dat mannen op zulk een jeugdige leeftijd trouwen en zeker niet onder onze keurkringen. Verder heb ik de naam gevonden van de man, die Forbes, alias Macduff in de avond voor de moord een bezoek heeft gebracht. Ik zou mij ten minste al zeer moeten vergissen, als hij het niet was.

— Hoe ben je dat te weten gekomen?

— Ik heb, zoals ik zei, gezocht naar bijzonderheden over de schipbreuk van de «President Lincoln», en ik verzeker je, dat er veel meer in stond, dan in het Californische blad. Zo stond er, bijvoorbeeld, bij het vermelden van de namen van de omgekomenen en vermisten vermeld, dat ook het dochttertje van een onlangs gestorven schatrijke Amerikaan, O'Connor geheten, was verdronken, welk kind, met en benevens een groot fortuin, bijna geheel uit bankbiljetten en papieren van waarde bestaande, aan Mr. Macduff, zijn vriend, was toevertrouwd....

Brand schoof zijn stoel met een ruk achteruit; het was hem alsof er plotseeling een licht in zijn hersens ontstoken werd.

— Dus... dus... stamelde hij, dus Agnes Forbes is niet de dochter van de vermoorde?

— Neen. Zij is hem dertien jaar geleden toevertrouwd door haar vader, die zijn einde voelde naderen. Op weg naar Engeland leed het vaarttuig, dat Macduff en het meisje zou overbrengen, schipbreuk. Bijna alle opvarenden kwamen om het leven, en het moet slechts aan een wonder zijn toe te schrijven dat Macduff en het kind, dat hem was toevertrouwd, gered zijn. Tevens schijnt

daarbij zo goed als het gehele vermogen van zijn pleegkind te zijn gered. Toen moet het plan bij hem zijn opgekomen, zich van dat vermogen meester te maken, wat zeer gemakkelijk zou gaan, daar hij evenals het kind tot de vermisten behoorde. Hij is waarschijnlijk door vissers ergens gered, wie weet op welk een afgelegen plek, ver van de bewoonde wereld. Toen heeft hij zich een paar jaren schuil gehouden en is toen onder een aangenomen naam naar Londen gekomen, waar hij bij de consul nieuwe papieren aanvroeg en zich voor de welgestelde vader van het kind uitgaf.

— Dat alles is me volkomen duidelijk, zei Brand, maar de bezoeker?

— In het bericht is sprake van een zekere Jack Wird, die een boezemvriend van Macduff moet zijn geweest. Blijkbaar heeft een toeval hem op het spoor van de doodgewaande Macduff gebracht en heeft hij zijn voordeel met die ontdekking willen doen. Hij pleegde chantage en toen moest de avond van zijn bezoek de brandkast open.

— Maar zou hij dan daarbij de moord gepleegd hebben? vroeg Brand.

— Dat lijkt mij hoogst onwaarschijnlijk. Wij vonden immers al dat geld in de open kast.

— Dat is waar, maar later is het toch gestolen.

— Niet door Wird. Door de tweede man, die het geheim van Macduff kende.

— En wie was dat?

— Nu komen wij aan het kardinale punt. Dat was de butler Henry West. Zijn baas Forbes, alias Macduff moest hem te vriend houden, omdat de man te veel wist.

— Wat was die West dan vroeger?

— Matroos. Daarom zal hij ook betrekkelijk zo bescheiden in zijn eisen zijn geweest. Een man van de wereld zou Macduff hebben uitgezogen.

— Dus je denkt, dat Miss Agnes de vrouw was, die in de nacht het huis verliet?

— Daaraan valt niet te twijfelen

Zij ging in haar uiterste nood naar Jack Osborn.

— In haar uiterste nood? Zij wist toen toch nog van niets.

— Dat wist zij maar al te goed, want zij is het, die Macduff gedood heeft.

Brand hief het hoofd op en zei:

— Wat je daar zegt, is een heel, heel ernstige beschuldiging.

— Dat is zo, maar het is onverbiddelijke logica. Luister maar eens. Wij hebben voor de deur de indrukken van een vrouwenvoet gevonden. Het had des avonds geregend en er kleefde wat modder aan de schoenen. De vrouwelijke dienstboden zijn des avonds niet uit geweest, dus niemand anders kan daar gestaan hebben dan het meisje, dat wij voorlopig nog maar Agnes Forbes zullen noemen. Verder weten wij dat er in de vooravond bezoek is geweest van de man die het geheim van Macduff kende en daar zijn voordeel mee kwam doen.

Zo goed als zeker heeft Miss Agnes een gedeelte van het gesprek gehoord, en je kunt begrijpen wat er toen moet zijn omgegaan in het hart van het meisje, dat daar zo à bout portant vernam, dat zij haar hele leven bedreven was door een man, die zich voor haar vader uitgaf en die haar op de schandelijkste wijze bestolen had.

Zij liep weg toen zij hoorde dat het gesprek een einde nam, maar kwam later terug om haar gewaande vader rekenschap te vragen. Wat er toen gebeurd is kunnen wij wel ongeveer nagaan. Macduff begreep, dat zijn camouflage doorzien was, en dat hij in ieder geval het gestolen fortuin zou moeten afgeven. Toen Agnes dreigde dat zij alles openbaar zou maken, heeft hij zijn revolver gegrepen en haar misschien met de kolf de hersens willen inslaan. Zij heeft het wapen afhandig gemaakt en zich daarbij ernstig bezeerd. Om haar leven te redden, heeft zij de dolk uit het wapenrek gerukt en het de schurk in de borst gestoten.

Brand knikte enige malen langzaam met het hoofd.

— Dat alles is heel goed mogelijk, zei hij op zachte toon. Zo zou bijna alles verklaard zijn, met uitzondering van het verdwenen geld. Wat is daar je lezing van?

— Dat zal ik je zeggen? West heeft de bezoeker zien binnenkomen, en waarschijnlijk is zijn wantrouwen gewekt door het sjofele uiterlijk van de bezoeker, die niettemin aanstonds bij zijn meester werd toegelaten. Hij heeft waarschijnlijk ook het een en ander van het gesprek gehoord, maar is er van door gegaan toen hij de voetstappen van Agnes hoorde. Ik ben er zeker van, dat hij van de moord, of laten wij liever zeggen: van de voltrekking van het vonnis, niets heeft gemerkt. Toen hij evenwel 's ochtends als eerste het vertrek binnentrad en daar zijn meester op de grond vond liggen bij de geopende brandkast, die een hoop contanten bevatte, heeft hij de verzoeking niet kunnen weerstaan om zich van het geld meester te maken, in de overtuiging dat men deze diefstal ook wel zou schuiven op rekening van de onbekende moordenaar. Pas daarna heeft hij alarm geslagen.

— Maar waar zou West het geld hebben gelaten?

— Hij zal het op zijn kamer wel goed hebben verborgen. Dat zullen wij trouwens aanstonds gaan onderzoeken.

— Nu nog?

— Ja zeker. Ik ben er van overtuigd dat West er geen ogenblik aan heeft gedacht dat hij zou worden gearresteerd.

— En hoe moet het met Agnes Macduff?

— Wij zullen haar zeggen wat wij ontdekt hebben. Zij moet dan zelf beslissen wat te doen, maar West mag in geen geval wegens moord veroordeeld worden. Dat zou een gerechtelijke moord zijn.

— Maar dan zal de rechter Miss Agnes toch moeten veroordelen?

— Niet als hij alles weet.

— Maar waar zijn papieren die dit alles bewijzen?

— Die zullen we wel op dezelfde plek

van het geld vinden. Kom, kleed je gauw aan en ga mee. Nog een uur, en dan zal dit avontuur wel weer tot het verleden behoren.

Henderson werd opgebeld en binnen tien minuten waren zij op weg naar de Miltonstreet.

— Dien mij aanstonds bij je meesters aan, meisje, zei Raffles tot de kamenier, die hem de deur geopend had.

Het meisje aarzelde.

— Maar heren, Miss Agnes heeft bezoek, zei zij.

— Wij zijn van de politie. Miss Agnes zal ons zeker ontvangen.

Het meisje knikte zwiwend.

Raffles wendde zich naar Brand om.

— Hij is er nog, fluisterde hij. Nu kunnen zij het samen horen. Kom mee naar binnen.

Nog voor de kamenier antwoord had ontvangen op haar kloppen, opende Raffles de deur.

De beide mannen traden binnen en deden de deur achter zich dicht.

Agnes en Jack Osborn waren opgestaan van de divan waarop zij gezeten hadden.

— Wat is de reden van uw bezoek, heren? vroeg Osborn op gedempte toon. Ik wist niet dat ik u zo gauw zou terugzien.

— De reden van ons bezoek is zeer belangrijk, antwoordde Raffles op ernstige toon. Wij hebben de persoon ontdekt die de daad bedreven heeft.

Raffles keek bij deze woorden het jonge meisje strak aan.

Agnes liet een kreunende zucht horen, sloot de ogen, liet zich op de divan neervallen en verborg het gelaat in de handen.

— Heeft zij u alles opgeblecht? zo wendde Raffles zich tot Jack Osborn, die met somber gelaat terzijde was blijven staan.

— Wat... wat zou ze mij op te biechten hebben?

Raffles hief met een kalmerend gebaar de hand op.

— Dan zal ik het u zeggen, mijnheer Osborn. Ik weet alles. Miss Agnes heeft de man, die haar bestolen heeft en zich

voor haar vader uitgaf in wettelijke zelfverdediging gedood.

Een lang en diep stilzwijgen volgde op deze omineuze woorden.

Osborn was de eerste die weer sprak.

Hij trad op Agnes toe en legde haar de armen om de schouders.

Zijn stem had een smekende klank, toen hij zei:

— Ik herhaal het, Agnes, het is het beste om alles eerlijk te bekennen.

— Mijnheer Osborn heeft gelijk, Miss hernam Raffles op ernstige toon. Het is heus het beste wat gij kunt doen.

Het meisje hief langzaam het hoofd op, keek de drie mannen beurtelings met een door tranen omfloersde blik aan en zei toen bijna toonloos:

— Het is waar. Ik heb het gedaan. Ik zal u zeggen hoe het gegaan is.

Weer hief Raffles de hand op.

— Dat hoeft niet, miss, zei hij zacht. Dat weten wij reeds. Misschien beter dan gij het zelf weet.

Het jonge meisje stond op en keek Raffles met vragende ogen aan.

— Als gij het weet, kunt gij dan ook zeggen waar de papieren gebleven zijn? Gij begrijpt wat ik bedoel?

— Dat zal ik u zeggen, miss. Die papieren bevinden zich waarschijnlijk op dezelfde plaats, waar zich het geld bevindt.

— En waar is dat?

— In de kamer van de butler, Henry West.

— Laten wij dan aanstonds gaan zoeken, riep het jonge meisje uit. Ik zal u de weg wijzen.

Het viertal begaf zich naar de kamer van de butler, een keurig gemeubeld vertrek.

Het duurde geen kwartier of de bekwame en ervaren vingers van Raffles hadden de geheime schuilplaats ontdekt waar het geld verborgen was, en ook het pakket papieren, dat West met opzet of niet, misschien om er later misbruik van te maken, had meegenomen.

Het meisje slaakte een juichkreet en viel toen zenuwachtig snikkend in de armen van Osborn.

Raffles overhandigde haar de papie-

ren en het geld en zei toen ernstig:

— Nu nog een paar woorden, miss. Wij beiden zijn niet degeen, waarvoor wij ons uitgeven, en het zou dus geen nut hebben de politie in te lichten over ons onderhoud. Wie wij dan wel zijn? Och, wat doet het er toe, nu wij de zaak hebben opgehelderd. Maar wie wij ook zijn, ik acht mij gerechtigd, u een welgemeende raad te geven. Ga zo gauw mogelijk naar de politie en vraag naar de hoofdcommissaris en vertel hem eerlijk wat er is voorgevallen. Zeg hem maar dat hij in de « Times » van vijftien jaar geleden alles kan vinden wat

op de schipbreuk van de « President Lincoln » en op uw leven betrekking heeft, en wij hebben nu verder niets te doen dan afscheid van u te nemen en de hoop te kennen te geven dat gij deze beproeving dapper zult doorstaan. Geen enkele rechter zal u mogen veroordelen. Over enkele dagen zult gij weer op vrije voeten gesteld worden, daarvoor zal ik wel zorgen. Dat beloof ik u plechtig.

Het volgende ogenblik waren Raffles en Brand verdwenen, nog voor Agnes en Jack Osborn van hun verbazing bekwamen waren.

De volgende aflevering bevat :

Het Wonderpaard

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266